

Л. ДЖ. КАСТИЛО
ЗЕМНО ПРИВЛИЧАНЕ
ЧАСТ ПЪРВА

Част 1 от „Земно привличане“

Превод от английски: denensita, 2018

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— Това вече наричам къща, Никол. Прекрасна е!

Оставих куфара с китарата си на земята и застанах до най-добрия си приятел, Грег Милър, зяпайки към това, което би трябвало да е къщата на леля Бърнадет. Пътуването през цялата страна от Ню Йорк до Тексас сигурно бе изпържило мозъчните ми клетки, или може би това се дължеше на заслепяващите неоновы стени.

Къщата представляваше дъга от цветове. Едната страна беше яркозелена, с множество символи за мир, нарисувани около всеки един от прозорците. Нещо, което приличаше на коледни лампички, минаваше по дължината на целия покрив и се увиваше около всеки инч на лилавата веранда отпред. Дузини диви цветя покриваха двора, а най-вдясно имаше зеленчукова градина.

— Не може да е това — огледах се наоколо в търсене да уличен номер.

Беше ми трудно да си представя, че човекът, който живееше тук, може да е роднина на майка ми. Можех да я чуя в главата си как казва нещо от рода на: „Не е подобаващо за един Ашфорд да живее на подобно място“.

— О, виж! Климатизици! — каза Грег — Мислиш ли, че изисканият ти, класически задник ще се справи без централна климатизация?

— Разбира се, че да — преглътнах, взирайки се в двете малки метални кутии, които стърчаха до прозорците. Бях извън приятната си, охладена кола от две минути, а дрехите ми вече бяха подгизнали от пот. Бях чувала, че в Тексас е горещо, но не очаквах да е чак толкова!

— И според семейството ми нямам и частица класика в тялото си — продължих аз.

Името Ашфорд беше известно сред кръговете на класическата музика. Родителите ми бяха концертни пианисти, които обикаляха света. Когато хората откриеха кои са те, често ме поглеждаха със завист и ме питаха какво е чувството да си тяхна дъщеря. Винаги

отвърщах учтиво като „Прекрасно е“ или „Те са страхотни родители“. Не знаеха, че бродех из празните стаи на триетажната ни къща, молейки се да имаше някой, с който да поговоря. Не знаеха, че когато се качих на сцената за дипломирането в гимназията и погледнах към публиката, единственото познато лице, което видях, беше това на Грег, защото родителите ми бяха заминали на концерт в Австралия. Само Грег знаеше, че стоях и проливах сълзи в новото си лъскаво BMW Z3 с двупосочен билет първа класа за екскурзия до Лондон... и двата подаръка за завършването от родителите ми.

Грег знаеше, защото единствено той беше там.

Това беше преди две години, но все още болеше от спомена. Само ако не бях толкова голямо разочарование за тях. Бях обикновена. Никакъв талант... Е, освен ако да се научиш да свириш на китара сам не се считаше за такъв. Ако леля Бърнадет не ми беше подарила китарата за завършването, сигурно още щях да вярвам, че нямам никакви музикални умения. Не че родителите ми одобриха. Щом не беше класическо, значи не беше истинска музика.

— А като говорим за така нареченият ми изискан задник, имам само тази кола и — бръкнах в джоба си — тридесет долара и петдесет и два цента на името си.

Трябва да призная, че бях малко уплашена от решението си да се запиша в колеж в Тексас. След като бях обикаляла из Европа в продължение на две години, напълно издържана от родителите си, които бяха сметнали, че това ще бъде прекрасен начин да опозная „културите“, бях взела решението да поема по свой път. Бяха полудели, когато им казах, че ще уча в държавния Тексаски, вместо в Колумбийския университет. Беше най-бурната реакция, която бях предизвиквала в тях от години. Дори отмениха концерта си в Цюрих и долетяха обратно в Ню Йорк, за да се опитат да ме разубедят. Но вече бях решила. Не се отказах, дори когато ме заплашиха, че няма да ми помогнат и със стотинка. Толкова бях горда със себе си. Бях отстояла желанието си, въпреки че нямах и представа как щях да платя за колежа.

Погледнах спестяванията си в ръката ми.

Да, бях прецакана.

Избрах Тексаския университет, защото беше възможно най-далеч от Ню Йорк и леля Бърнадет живееше близо до кампуса. Не я бях

виждала от години, а единствената снимка с нея, която майка ми беше позволила да държим вкъщи, беше от семейна коледна сбирка, направена някъде в началото на осемдесетте. Мама мразеше всичко, което ѝ напомняше за живота ѝ в Тексас. Била си тръгнала в момента, в който срещнала баща ми, и никога повече не погледнала назад. Слава богу, леля Бърнадет ме съжали и ме прие да остана при нея колкото поискам.

— Казах ти да ме оставиш да ти помогна с паричния проблем — обади се Грег.

— Няма начин. Правя това сама.

— Добре, госпожице Упорита. Нека тогава да свалим багажа и да се настаним, за да можем да ти намерим работа. Въпреки че не съм сигурен, че тази къща е достатъчно голяма за всичките ни неща.

— Всичките *ни* неща? — засмях се, закрачих до задната част на жълтия подвижен фургон и отключих вратата. Тя се нави нагоре, разкривайки цяла стена от клатещи се кутии, на всяка, от които пишеше името му.

— Нямах ли предвид твоите неща?

Той премигна невинно.

— Нямам представа за какво говориш.

— Грег!

— Добре де, добре. Извини ме задето не искам да се обличам така, сякаш току-що съм станал от леглото.

— Само защото не нося папийонка не значи, че съм старомодна.

— Ауч. Удряш под кръста, а Ашфорд? — Лицето му почервения. — Не мога да повярвам, че повдигна тази тема. Заклехме се с кръв, че никога няма да говорим за първия ми и последен моден гаф. Беляза ме за цял живот. Буквално. Виждаш ли?

Той поклати пръста си, същия, който бях убола с ножа за писма на баща ми, когато бяхме в училище.

Усмяхнах се и се сетих за първия път, когато го срещнах. Бях в трети клас, а той в първи. Отивах на частния си урок по цигулка, или както го наричах аз — „половин час в подлудяване на учителя ми по музика със симулиране на звука на разгонена котка“, когато видях няколко деца да закачат най-сладкото момченце. С гъстата си светлокестенява коса, големи сини очи и червена папийонка кой не би го помислил за очарователен... — очевидно не и двете момчета, които

бяха два пъти по-големи от него. Това беше единственият път, в който бях благодарна, че родителите ми ме бяха записали на уроци по цигулка. Калъфът беше влязъл в употреба, когато го използвах да фрасна побойниците по главите. Няма нужда да казвам, че повече не притесниха Грег. Оттогава бяхме най-добри приятели.

Повечето хора ни мислеха за брат и сестра. И двамата имахме еднакъв цвят коси и бяхме стройни. Въпреки че бих убила за бебешко сините му очи, вместо за моите синьо-зелени.

— Спри да преувеличаваш. Беше съвсем леко боцване — отвърнах аз.

— Добре, нямам белег, но не преувеличавам, когато ти казвам, че приличаме на фотосесия „преди“ и „сега“.

— Спри се, злобарче — засмях се и го сръчках закачливо.

— Аз? Злобен? Имам спомен за някой друг, който изхвърли дисковете ми с Шер през прозореца, някъде между Нашвил и Мемфис.

— Четиринайсет часа Шер беше достатъчно. Ушите ми кървяха.

Той кръстоса ръце и се нацупи.

— Добре, ще ти се реванширам. Ще те заведа на концерта ѝ.

— Да бе. Концерт в това малко градче? Не мисля.

— Не е толкова малко. Има МОЛ, а и ми се стори, че видях дискотека.

— Видях търкаляща се суха трева, Никол! Търкаляща се суха трева!

Той ми се усмихна и ми намигна. Винаги ме закачаше, когато бях изплашена или нервна. Това беше неговият начин да ме разсее и винаги успяваше да ме накара да се засмея.

— Не знам какво щях да правя без теб. — Никога не бях очаквала, че ще дойде с мен в Тексас. Бях се приготвила за сърцераздирателно сбогуване и огромна телефонна сметка, защото беше невъзможно да мине и ден, без да говоря с него. И тогава, два дена преди обявената ми дата на заминаване, той се появи на входната ми врата с миниван спрял на алеята и заяви, че ще дойде с мен.

Две големи неща се случиха това лято. Най-накрая се примирих с факта, че никога няма да задоволя родителите си, а Грег се разкри пред неговите. За разлика от моите родители, които бяха развели голяма парична сума пред очите ми, само за да остана в Ню Йорк и да се запиша в Колумбийския университет, родителите на Грег му бяха

дали пари да се премести възможно най-далеч от тях. Когато им каза, че иска да учи в Тексаския заедно с мен, дори използваша някои връзки, за да го приемат, след като беше изтекъл срокът за подаване на документи.

— Сигурно щеше да си се изгубила по средата на Айдахо досега. Обичам те, но, приятелко, трябва да се научиш да четеш карти.

Пресегнах се да взема една кутия.

— Да, да. Беше по-скоро...

— Никол? Това ти ли си? О, божичко, наистина си ти. Толкова си пораснала.

Ченето ми увисна, когато видях жената, която вървеше към нас. Къдрава, червена коса стигаща до кръста ѝ. Беше толкова гъста, че многоцветната лента за коса, едва я задържаше да не щръкне напосоки. Шареният потник и дългата ѝ, феерична пола бяха в тон с къщата със завъртулките си в лилаво, зелено и синьо. През очевидно свободно пуснатите ѝ гърди висеше огърлица с формата на знака за мир.

— Хей, лелю Бърнадет — изскимтах, когато ме прегърна силно.

— О, отказах се от това име преди години. Сега съм Рейнбоу Скай. Майка ти не ти ли е казала? Няма значение, не ми отговаряй. Наричай ме Рейнбоу. Виж се само. — Тя отстъпи назад и ме огледа. — Пораснала си толкова бързо и си толкова красива. А това трябва да е Грег.

Очите на Грег се разшириха, когато Рейнбоу го обгърна с ръце.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо...

— Рейнбоу — тя го пусна и се усмихна. — Никакви формалности тук. Всички сме просто хора.

— Ъъм, добре... Рейнбоу. Исках да ти благодаря заедно ми позволи да остана първия семестър, докато си намеря собствено място. Ще се радвам да ти плащам наем.

— Да не съм чула нищо подобно — тя махна с ръка прекъсвайки го. — Остани колкото искаш. Пфю, днес ще бъде ужасно горещо. Имате късмет, че климатиците, които ви поръчах, бяха инсталирани тази сутрин.

Тя избърса чело с ръка.

Грег заби лакът в ребрата ми. С шокиран поглед, той посочи към Рейнбоу.

— О! Боже! Мой! — каза безгласно.

Щях да го убия. Какво толкова ако леля ми изглеждаше така, сякаш живееше в ерата на водолея.

И тогава ги видях.

Косми под мишниците.

Завъртях очи и го сръчках обратно.

— Благодаря, лельо Бърна... ъм, Рейнбоу. Нямаше нужда да го правиш. Не искаме да ти създаваме проблеми.

— Не ставай глупава. Отнема време докато свикнеш с жегата. Вече виждам, че се разтапяш. — Тя огледа прогизналата ми тениска. — Елате в къщата и изпийте по един студен чай.

— Майчице мила! — възкликна Грег в момента, в който пристъпихме вътре. — Определено ще остана. Няма начин да намеря нещо по-добро от това.

Сякаш бях влязла в машина на времето и се бях върнала в седемдесетте. Напълно сериозно. Сякаш някоя дъга беше повърнала в хола на леля ми. Стените бяха боядисани в същите нюанси на лилаво и зелено като отвън. Подът беше осеян с жълти и оранжеви килимчета. Вместо обичайната мебелировка имаше барбарони и велурени възглавнички, във всякакви форми и размери. Под прозореца имаше едно малко диванче, наметнато с разноцветно покривало.

— Влюбен съм в декорацията — ухили се Грег. — Никол, погледни мрежите!

Закачени за тавана, висяха мрежи, които обграждаха най-различни произведения на изкуството. Повечето бяха луни и цветя с цветовете на дъгата. Леля ми наистина много, много, много харесваше дъгите.

— Ъм, да, много са красиви — отвърнах, гледайки към яркожълтия знак за мир, който заемаше едната стена.

— Харесвам цветовете. Правят всичко много по-бодро — каза тя. — Не мислите, че е прекалено, нали?

— Не — казахме едновременно двамата с Грег.

— Хубаво — тя отвори вратата към една малка стая. — Това е твоята спалня, Никол. Боядисах я вместо теб, но можеш да я промениш ако искаш.

Поколебах се, тъй като не бях сигурна какъв вид лудост да очаквам. Поставяйки усмивка на лицето си, пристъпих в стаята. Без

значение как изглеждаше, щях да я харесам. Не исках да нараня чувствата на Рейнбоу, след като беше толкова мила с нас.

С бледожълтите си стени, стаята изглеждаше нормална в сравнение с останалата част от къщата. Слънчева светлина грееше през големия прозорец. Вентилаторът на тавана шумеше тихо, докато перките се въртяха, образувайки лек ветрец и карайки белите завеси да се развяват. Стаята беше с размерите на банята ми в Ню Йорк, но не ми пукаше. Имаше легло, нощно шкафче, бюро и голямо огледало на вратата на гардероба. Притежаваше всичко, от което имах нужда. И все пак, изпитах някакво странно усещане.

Космите на врата ми настръхнаха, а по ръцете ми плъзна трепет.

— Добре ли е стаята? — попита Рейнбоу.

Имаше нещо в тази стая, което не можех да си обясня. Прокарах ръка по повърхността на малкото нощно шкафче. Беше странно колко позната я усещах.

— Да, чудесна е. Благодаря ти много.

— Прекрасно. Е, ще те оставя да се разхладиш, докато покажа стаята на Грег надолу по коридора.

Седнах на леглото и се отпуснах назад. Веднага щом главата ми докосна възглавницата, изображението на някакво прекрасно момче се появи в съзнанието ми: рошав бретон, слънчеви очила Рейбан и секси усмивка.

Изправих се рязко. Кой, по дяволите, беше това? Видението беше толкова истинско, като спомен. Не можеше да бъде. Не познавах никой, който да изглеждаше така.

Поклатих глава и отново легнах назад. Сигурно беше някой от филмите, които гледахме късно вечер с Грег. Бях изморена и съзнанието ми играеше игрички.

Затворих очи и се заслушах в шума на вентилатора, докато се унасях, надявайки се, че съм взела правилното решение да стана самостоятелна.

ВТОРА ГЛАВА

Сънят започваше както винаги — премигване на цветни светлини, мирис на пуканки и захарен памук и „той“. Не знаех кой беше и никога не можех да видя лицето му, без значение колко се опитвах. Чувах само дълбокия звук на смеха му, усещах мускулестата му ръка около кръста си и леката като перце целувка на челото си. Когато се опитвах да видя нагоре към лицето му, той и тълпата около нас изчезваха, оставяйки ме сама в сенките. И всеки път ме изпълваше студена празнина. Беше толкова болезнено, че се събуждах с вик, с бузите и възглавницата мокри от сълзи, а гърдите ми свити от тъпа болка.

Този път сънят беше по-въздействащ, по-истински. Гласът му викаше името ми отчаяно. Затичах се към него, някак си знаейки, че е в беда и че ако не го стигна ще умре. Тласках се напред през тъмнината, но без значение колко силно бутах, оставах на едно и също място. Сякаш някаква незнайна сила ме задържаше.

Спрях и се приведох напред, притискайки ръце към коленете си, в опит да си поема въздух. Не можех да го стигна. Не бях достатъчно силна. Тогава чух някакво малко момиченце да се смее и да вика името ми с тънкия си, звънък глас. Видях проблясък от лунички и ягодово руси плитки... Последва писък.

Цялото ми тяло се изпълни с ужас. Незабавно се затичах в нейна посока. Плачех, докато слушах гласът му и виковете на малкото момиченце, което ме молеше да се върна при тях. Затичах по-бързо, но пак не можех да ги стигна.

И тогава едно силно свистене прекъсна виковете им. Ушите ми забучаха все по-силно с всяка изминала секунда. Космите на врата ми настръхнаха докато чаках в тъмното, напрягайки се да чуя гласовете им отново.

Блъсна ме вятър, който ме остави без въздух. Беше толкова силен, че едва се държах изправена. И тогава го чух — звукът на

товарен влак. Бавно се обърнах. Проблесна ярка светлина и всичко около мен побеля. Краката ми се подкосиха и аз извиках.

— Никол, отново сънуваш. Събуди се, Никол!

Скочих. Силни ръце се увиха около мен, когато ахнах.

— Какво се случи? Къде съм?

— В спалнята си, в къщата на Рейнбоу. Преместихме се тук вчера, не помниш ли?

Очите ми се фокусираха и аз се взрях в притесненото лице на Грег. Изпуснах бавна въздишка. Намирах се в къщата на леля ми в Тексас. Днес беше първият ден от часовете в колежа. Не бях премазана от товарен влак. Сега ако можеше само и сърцето ми да се вразуми, преди да е изскочило от гърдите ми и да е поело към хълмовете.

— Отново сънува онзи сън, нали?

Грег научи за откачения ми сън, когато лагерувахме в задния му двор преди години. Бях се събудила ридаейки, а той ме беше успокоявал.

Е, това не беше напълно вярно. Бях го фраснала в носа, когато се опита да ме събуди. Редувахме се да плачем и изхабихме цяла ролка хартия онази вечер.

— Да. През последните два месеца само се влошава.

— Прекалено много стрес?

— Може да се каже. А сънищата се промъкват и в ежедневието ми. Продължавам да имам тези... какво правиш?

Той повдигна пръст и извади едно тефтерче и химикал от задния си джоб.

— Така, как ви кара това да се чувствате? — той се приведе напред, заемайки класическата поза на психолог.

— Не си бил и на първия си клас по психология и вече ме диагностицираш? — засмях се.

— Тренирам, скъпа — намигна той. — Сериозно, не си ли взимаш лекарствата?

Пресягайки се за чантата си, извадих лекарството, което високоплатеният психиатър на майка ми ми беше предписал, когато преминавах през емо-фазата си в училище. Поклащайки ги пред Грег, хапчетата задрънкаха в почти пълното шишенце.

— Мразя да вземам тези неща. Карат ме да се чувствам странно и наистина не помагат толкова.

— Взимай ги, жено. Тези твои сънища объркват съня ти за красотата. И, приятелко, не ми се иска да ти го казвам, но... — той посочи към огледалото в другия край на стаята.

Бях бъркотия. Косата ми беше разрошена, предимно залепнала на влажни кичури по лицето ми. И нещо странно се случваше с кожата ми. Сkochих от леглото, за да видя по-отблизо.

— Божичко! Какво се е случило с лицето ми?

Линии от възглавницата се бяха отбелязали върху яркочервени бузи, а около очите ми имаше бели кръгове. Бяха в същата форма като слънчевите ми очила.

Той се засмя.

— Мисля, че си получила малко повече тексаско слънце.

— Няма начин! Как може да изгоря толкова бързо?

— Намираме се в Тексас, забрави ли? Родината на каубоите. А ти, госпожице албинос, трябва да се научиш да наслояваш слънцезащитния крем.

Докоснах внимателно лицето си с пръсти и потръпнах.

— Не мога да отида в час изглеждайки така.

Погледнах към самодоволното му и все пак перфектно загоряло изражение.

— Ти беше отвън повече и от мен, защо не приличаш на червен пастел?

— Магията на минералния фон дьо тен със слънцезащитен фактор и пудра. Можеш да заемеш моя ако искаш. — Дари ме с перфектната си манекенска усмивка, преди да се обърне към нощното шкафче.

— Ето — натика в ръката ми нещо, което приличаше на тако. — Изглеждаш така сякаш малко храна би ти се отразила добре.

— Грег, кълна се, твърде метросексуален си. Носиш повече грим и от мен.

— Да, но определено си заслужавам. И спри да се мръщиш, ще ти излязат още повече бръчки.

Промърморих и отхапах от такото. Изтръпнах от горчивия вкус.

— Какво, по дяволите, ям?

— Това, приятелко моя, е тако с тофу. Мисля, че пропусна да ми споменеш, че Рейнбоу е вегетарианка. Няма нищо, което да прилича на

храна в тази къща. Сега побързай и се облечи. Искам да спрем някъде за истинска храна преди часовете.

След като се облякох набързо и заех магическия грим на Грег, Рейнбоу ни извика в кухнята.

— Какво направи с твоето тако? — прошепнах. Не исках да си мисли, че не оценявах, че ни беше направила закуска.

— Мисля, че го пуснах в тоалетната.

— Мислиш?

— Не искаше да потъва! Атакувах го с четката обаче. Мисля, че го изгубихме безвъзвратно.

Дочу се кликване, последвано от ярка светлина.

— Хей! — Грег потърка очи.

— Съжалявам за това. Забравих как могат да те заслепят тези неща. — Рейнбоу остави някакъв фотоапарат до ръчно издълбаната дървена кутия върху плота. — Просто исках снимка, която да добавя към колекцията си със снимки на Никол.

— Имаш мои снимки?

— Разбира се, че имам. Погледни.

Кутията беше пълна с мои снимки от детската градина до последната ми година в училище. Не можех да повярвам, че майка ми ѝ ги беше пращала. Даже не знаех за съществуването им. Всяка година чинно позирах за снимки от училище, но никога не виждах копия. Предположих, че родителите ми са твърде заети, за да се занимават с това.

— Мама ти ги е изпращала?

— Не точно — тя погледна надолу и се засуети около фотоапарата. — Сключихме сделка с училището да ми изпраща копие на всяка снимка, която поискам.

— Не разбирам.

Топли кафяви очи погледнах нагоре, за да срещнат моите.

— Двете с майка ти никога не сме били близки. Но когато разбрах, че е бременна с теб, поисках да съм част от живота ти. Тя обаче, не мислеше, че ще съм добър пример за подражание заради начина, по който живея.

Смръщих вежди.

— Начинът, по който живееш?

Грег ме сръга в ребрата и ме погледна многозначително. Отне ми няколко секунди, преди да се усетя. Също като него и тя беше на другия бряг.

— Оу! Виждам.

Не можех да повярвам, че майка ми можеше да причини нещо подобно на собствената си сестра. Беше музикантка на класическа музика, която обикаляше света, да му се не види. Колко по-тесногръда можеше да бъде?

— Обещах ѝ, че няма да продам това на медиите — тя повдигна една снимка на майка ми облечена с тесен гащеризон и колан с тока. Къдриците на перманентно накъдрената ѝ коса бяха толкова стегнати, че приличаха на кафява памучна топка върху главата ѝ. Уха. Никога не бях виждала майка ми в такава светлина. Щеше да умре, ако това излезеше наяве. — Надявам се нямаш нищо против.

Прегледах цялата дузина снимки в кутията. Моето детство. Очите ми се напълниха със сълзи от това, което беше направила лея ми.

Да имам против? Как можех изобщо? За по-малко от ден, тя ми беше показала повече любов, отколкото родителите ми за цял живот. По свой си начин, Рейнбоу е била с мен и ме е гледала как раста.

— Ти си най-добрата, Рейнбоу — прегърнах я. Определено бях взела правилното решение да дойда тук.

Усмивайки се от признанието на Рейнбоу, двамата с Грег потеглихме през малкото градче, в търсене на палачинки, по път за кампуса. С всяка следваща улица, усмивката ми помръкваше, а космите на врата ми настръхваха. Беше същото зловещо чувство, което бях изпитала снощи. Всичко изглеждаше познато. Улиците, къщите, дори трафик светлините. Завих на един ъгъл, предчувствайки, че трябва да спра и когато го направих, видях, че има светофар, който светеше червено. Сякаш знаех къде отивам, без да ми се налага даже да мисля. Беше инстинктивно.

Зачудих се дали родителите ми не бяха свирили в кампуса, докато съм била твърде малка, за да си спомням. Понякога, като услуга на приятелите им от музикалния факултет, организираха оркестър и изнасяха представления пред студентите. Правеха го рядко и то предимно в престижни или музикални училища като Джулиард или Новоанглийската консерватория. Съмнявах се да са дошли на място

като Тексаския държавен университет, особено след като майка ми се беше заклела, че няма да стъпи повече в Тексас.

Погледнах към Грег, който се занимаваше с радиото и мърмореше колко много му липсвали дисковете. За някой, който не беше от ранобудните хора, доста оживено прехвърляше кънтри станциите.

— Ъгх! Не мога да намеря една нормална радиостанция. Е, добре така и така сме тук... — Той вдигна ръце и се отпусна назад в седалката си. Запя заедно с Джордж Стрейт, разбира се извън тоналност, за всичките бивши, които живели в Тексас.

Кикотейки се, аз върнах вниманието си обратно на пътя и натиснах спирачките рязко, на косъм от колата, която беше спряла пред нас.

— По дяволите, жено. Можеш ли да ни закараш до кампуса цели? Твърде млад и сладък съм, за да умра.

Сърцето ми заби учестено и аз се загледах в моста пред нас. Размазани картини се появяваха и изчезваха от съзнанието ми, като статичен екран — тъмни, търкалящи се облаци, птици и клони носени из въздуха.

Всичко започна да се върти и през тялото ми премина страх. Стиснах волана и се задъхах.

Силно свирене на клаксон ме разтърси от унеса и картините изчезнаха.

— Уау! Това изглежда е било голяма катастрофа — той погледна през прозореца и явно не беше забелязал малката ми паник атака. — Пикап срещу мост. Изглежда пикапът е победил.

Поемайки си дълбоко въздух, внимателно натиснах педала на газта. Всяка част от тялото ми крещеше да се махна от там, но изглежда нямаше накъде другаде да поема, тъй като мостът беше останал само с едно платно.

Дъхът ми се накъса, когато приближихме. Избърсах потните си ръце в панталоните, докато наблюдавах как аварийният камион издърпваше червеният пикап от ръба на моста. Металът застърга, когато бариерата се счупи на две и едно парче падна с плясък в реката. Внезапен порив на студ ме удари в гърдите и ухапах устна, сдържайки писъка си.

Защо откачах така?

В момента, в който минахме, натиснах педала на газта и профучах между колите пред мен, игнорирайки всичките гневни подсвирквания и жестове с ръка.

— Какво има? Добре ли си?

— Нищо. Всичко е наред. — Ударите на сърцето ми се нормализираха, когато мостът изчезна от поглед. — Просто съм гладна.

Той ме погледна скептично. Стомахът ми изкъркори като по поръчка.

— Виждаш ли? — усмихнах се фалшиво. Много рядко пазех тайни от него, но тази беше твърде странна. Сигурно просто бях нервна. Сигурна бях, че веднага щом притесненията от първия ден в университета отминеха, всичко щеше да си дойде на мястото.

Надявах се.

ТРЕТА ГЛАВА

Обичах Грег. Той ми беше като семейство. Но, човече, имаше най-малкият пикочен мехур познат на човечеството. Знаех си, че не трябваше да пие втората чаша кафе.

Облегнах се на стената, докато тълпи от студенти носещи раници и книги отминаваха. Повечето знаеха накъде отиват. Беше лесно да забележиш първокурсниците. Всичките имаха онова изгубено, изплашено изражение, докато надничаха към номерата на стаите, крачейки надолу по коридорите.

Придържайки айскафето си в една ръка и карта на кампуса в другата, затърсих сградата по химия, докато чаках Грег да излезе от мъжката тоалетна. Ако не се появеше скоро, щяхме да закъснеем, а аз щях да вляза в час подгизнала. Защо нямаше климатици в тази сграда? Толкова бях потна, че очилата ми се плъзгаха по носа, докато разглеждах картата.

Кампусът беше огромен. Обърнах картата. Бяха нужни двете страни на огромно парче хартия, за да поберат целия район на университета. Картата прошумоля, когато я завъртях, опитвайки се да разбера кой край трябваше да е нагоре. Не знаех защо съм толкова нервна. А и фактът, че, когато бях нервна, ставах непохватна, изобщо не помагаше.

Дочу се силен звук от разкъсване и част от картата се развя към пода и изчезна сред тълпата.

Чудесно. Като си знаех късмета, това щеше да е парчето, на което се показваше къде се намира сградата по химия.

Раздразнена, отворих вратата на мъжката тоалетна. Трябваше да тръгнем, преди да съм започнала да откачам отново. Ако щях да имам още една паник атака, предпочитах да е в по-хладна сграда.

— Грег! Да не падна или нещо такова? Най-добре да не се занимаваш с косата си.

— Извинете, мад'ам — едно момче с каубойска шапка и ботуши застана на вратата.

Майчице мила, определено бяхме в Тексас.

— Съжалявам — промърморих като отстъпих назад в претъпкания коридор. — Простете. Съжалявам, не исках да ви ударя с раницата си.

Струваше ми се, че всички студенти от университета вървяха по този коридор. И разбира се, непохватната аз, трябваше да се убедя, че ще се блъсна във всеки един от тях по отделно. Двама студенти ме погледнаха с насмешка. Не ги винях. Не знаеха в кое да се взират по напред — в изгорялото ми лице или в дългата ми буйна коса, която беше полепнала по него.

Намирайки един ъгъл с по-малко студентски трафик, се плъоснах на земята и зарових в раницата си, за да извадя айпода си. Имах нужда само да се успокоя и да престана да се държа като госпожа нацупеност. Със слушалките поставени на място и Шерил Кроу напявайки в ушите ми, си поех дълбоко въздух и се разтършувах за ластик, за да си вдигна косата.

По дяволите. Нямах късмет.

Извадих един молив и въздъхнах. Трябваше да свърши работа. Захапвайки молива, събрах косата си в опашка и се опитах да я завъртя около пръста си. По лицето ми се стекоха капчици пот, когато кичурите продължаваха да се изплъзват.

— Кути тин!

Едно момиче с гъста черна коса, спря пред мен и повдигна вежда, когато чу приглушеното ми проклятие.

Изплюх молива от устата си.

— Съжалявам, не ти.

Тя поклати глава и тръгна към изхода на сградата.

Браво. Първият ми ден в колежа и вече псувах непознати.

Поставяйки молива обратно в устата си, опънах косата си назад, решена, че ще я обуздая. С бързо завъртане, натиках молива през кока и най-накрая успях да я задържа.

— Да! — чувствайки се много по-разхладена, се заех с картата. След като я изучавах в продължение на няколко минути, най-накрая открих сградата.

В другия край на кампуса.

Мамка му!

Погледнах отново към часовника си.

Два пъти мамка му! Лекцията започваше след пет минути.

Скочих на крака, готова да нахлуя в тоалетната и да завлека Грег навън, когато лицето ми се удари в нещо твърдо.

И топло.

Покрито със снежнобяла риза.

И миришещо толкова порочно хубаво.

Имаше нещо в това да докосваш тези шест, не — осем коремни плочки, което те караше да забравиш здравия си разум. Ако мислех трезво, или ако мислех въобще, щях да престана да опипвам мъжа и да се извиня.

Е, не се случи.

Бяхме заклепени наред маса студенти. Удряха се в мен, тикайки ме дори още по-близо до мускулестия непознат.

И тогава той ме докосна.

И навсякъде имаше фойерверки и неонов светлини.

Изгарях от едно просто докосване.

От допира на един непознат.

И все пак беше толкова познато.

Гърдите му завибрираха. Дълбок приглушен глас ме върна обратно в реалността. Тогава усетих нещо студено и мокро.

И си спомних, че държах кафе.

Някъде.

Бавно се преместих назад. Тъмно петно от кафе беше покрило предната част на снежнобялата му риза и тъмносивата му вратовръзка. Беше нормално студентите да носят вратовръзка и лъскави черни обувки в класовете, нали? Нали?

Нали?

Преглъщайки, очите ми се плъзнаха нагоре от обувките му, по колосаните сиви панталони и бялата, но сега по-скоро покрита с кафе, риза.

Спрях, наблюдавайки една стисната челюст покрита с набола брада, която по всяко друго време бих сметнала за изключително секси. Поех си въздух, подготвяйки се да погледна мъжа в очите и да се извиня за кафето и опипването. Дъхът ми секна, когато се взрях в две прелестни сапфиреносини очи.

Дори в най-мрачния ти момент, аз ще съм до теб и ще те обичам.

Думите ехтяха в съзнанието ми, изглежда появили се от нищото. Спомен? Нещо, което бях чула по радиото?

Пулсът ми затуптя в ушите и ми беше нужна всичката сила, която притежавах, за да не се облегна на него и да не се изгубя в тези сини очи. Изглеждаше ми толкова познат. Напрегнах мозъка си, чудейки се дали го бях срещала преди. Може би на някое от вечерните партита на родителите ми? Определено не беше от типа мъже, които някой можеше да забрави с тези негови широки рамене, тъмнокестенява коса, зашеметяващо красиво лице и перфектни устни. Устни, които се движеха.

— Какво каза? — премигнах, чудейки се защо не можех да го чуя.

Той се намръщи, карайки лицето си да изглежда опасно и секси. Привличането, което изпитвах към него, направо не беше за вярване. Дори не познавах този мъж, а вече бях очарована.

Очите ми се разшириха от изненада, когато повдигна ръце към лицето ми. Дланта му се докосна в бузата ми. Допирът му беше като мълния. Сякаш електрическа вълна мина през цялото ми тяло. Сърцето ми заблъска неистово, когато се приведе напред. Затаих дъх, страхувайки се да помръдна, когато устните му се приближиха към мен. Пронизителни сини очи, примесени със златисти точки се вгледаха в моите. Бях хипнотизирана.

Нещо подръпна ушите ми, последвано от внезапно свистене, когато слушалките изскочиха навън.

— Казах, че трябва да внимаваш къде вървиш. Закъснявам заради теб.

Сексапилният непознат отстъпи назад и избърса мокрите си ръце в панталоните.

Премигнах, объркана. Да не си бях изгубила ума? Изключи проклетите хормони и помогни на клетия мъж.

Зарових в раницата си, търсейки нещо, с което да му помогна да се изчисти.

— Аз... ъ... твоята риза... моето кафе... петно...

— Много добре. Успя да идентифицираш ключовите компоненти от последствията на невнимателните ти действия.

За кой, по дяволите, се мислеше той? Стиснах зъби. Секси или не, този задник ме нервираше.

— Виж, съжалявам за кафето. Знам, че не гледах къде вървя. Закъснявам и...

— Не се нуждая и не искам извиненията ти. Не си единствената, която бърза за някъде. Студенти. — Господин Задник поклати глава мърморейки си, докато крачеше надолу по коридора.

Агх! Какъв никаквец!

Погледнах надолу към бледожълтата си риза, която бях избрала усърдно за първия ден в университета. Цялата беше напръскана с кафяви точки.

Чудесно. Просто чудесно. Глупав секси пич с неговите глупави очи — можех да се върна у дома, да се преоблека и да пропусна първият си час или просто да го преглътна и да затичам като полудяла из кампуса.

Погледнах часовника си.

Май ще тичам като полудяла.

Влетях в мъжката тоалетна и намерих Грег пред огледалото, подреждайки всеки кичур на вече перфектно фризираната му коса.

— Хей! — извика, когато го задърпах навън. — Не съм готов.

— Напротив.

— Може и да си доволна на огромни слънчеви очила и прическа с молив, но някои от нас предпочитат да се показват в най-добрата си светлина. И какво е това голямо петно на ризата ти? Не мисля, че мога да позволя да ме виждат с някой толкова опърпан като теб — той ми се усмихна закачливо.

Изръмжавайки, прокарах ръце през косата му и я разроших.

— Ето. Сега си подходяме. А сега бягай.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В момента, в който отворих вратата на стаята, ме удари студен въздух, карайки ме да настръхна.

— О, благодаря ти, Господи! — Хванах се за рамката на вратата, задъхана и чакаща черните точки да престанат да се въртят пред очите ми.

Умствена бележка: недей да бягаш половин миля с пет килограма тетрадки и учебници в чантата си.

— Изгубила си форма, а? — Грег взе раницата ми и ме поведе към два празни стола.

Седнах на мястото си, твърде изморена, за да споря с него. Когато най-накрая дишането ми се нормализира, огледах залата. Беше огромна! Имаше сигурно стотина места и почти повечето бяха заети. И никой нямаше петно от кафе на дрехите си.

— Цяла сутрин се държиш много странно, Никол. Нервна ли си?

Две притеснени сини очи се възряха в мен. Никога не можех да скрия нещо от него. Познаваше ме твърде добре.

— Да.

— Виж, не е нужно да присъстваш на тези лекции. И няма нужда да се криеш, зад тези слънчеви очила. — Той потупа с пръст върху едното стъкло. — Винаги можеш да се отпишеш.

— Искам. Наистина, искам.

— Няма нужда да доказваш нищо на никой.

— Знам. Просто искам да си поставя предизвикателство.

През целия си живот съм била обикновена. Нищо специално. Нямах таланти като родителите ми. Не бях супер умна и забавна като Грег. Просто бях обикновената Никол.

— Възхищавам се на инициативата ти, но химия в понеделник сутрин? — той се прегърби напред, а челото му се опря върху чина с тихо тупване. — Наистина трябва да обмислиш приоритетите си. Като например съня. Даже професорът не е тук. Сигурно и той още спи.

Един писклив вик улови вниманието ми. Едно симпатично момиче с яркочервена коса подскочи, махайки на някой, който стоеше в задната част на стаята.

— Джиана! Ето тук!

Дочуха се няколко подсвирквания, когато едно чернокосо момиче слезе надолу по стълбите към приятелката си. Приличаше на модел с перфектната си лъскава коса, падаща на вълни по раменете ѝ, и страстни тъмни очи. Имаше убийствени скули и плътни червени устни. Тесните тениска и дънки подчертаваха съвършената ѝ фигура. И никъде не се виждаше да има петно от кафе.

— Не мога да повярвам, че отново ще присъстваш в часовете на Купър. Мисля, че миналата пролет те пренебрегна напълно — каза червенокосата.

— Миналата пролет беше само за загревка — Джиана извади едно огледалце от чантата си. — Тази година ще атакувам с пълна сила.

Червенокосата се засмя.

— Толкова си лоша, Джиана. Ако мислех, че имам шанс с професор Купър, определено щях да му се нахвърля. Толкова е готин, а и е пълен с пари от всичките тези пациенти.

— Патенти — поправи я тя и завъртя очи. Загледа се в огледалото и леко потупа носа си. — Трябва да е нечий чичко-паричко, така че защо да не е моят.

Ъгх! Беше едно от онези момичета. Отпуснах се в стола си отвратена.

— Още не мога да разбера защо изобщо е тук. — Червенокосата пукна балон от дъвката с устата си. — Кой напуска работата си в Масачузетския технологичен институт, за да работи в Държавния Тексаски университет? Трябва да е женен. Може би съпругата му е започнала работа в града.

— Разведен? Бяга от някоя бивша или нещо подобно?

— Не. Доколкото знам, не се е занимавал с никоя. Прекарва цялото си време в лабораторията. Но смятам да променя това.

— О, така ли? — Червенокосата направи един балон, след което го засмука навътре и го пукна.

— Да. Мъж като него трябва да изпусне някъде напрежението.

— Не изглеждаше заинтересован, когато присъства в часовете му миналата пролет.

— Тогава нямах план. За разлика от сега.

— Аха, да. — Червенокосата направи още един балон. — Да не вземеш изпитите по химия и да повтаряш класовете не е план.

Завъртях очи. Аз се притеснявах, че няма да мога да мина часовете по химия, а това момиче Джиана гледаше на това като на възможност да си намери следващия чичко-паричко.

— О, пресвета Дево! — Грег ме стисна за рамото.

— Ъм, ауч? — измъкнах ръката си от хватката му. — Какво ти става?

Стаята се изпълни със звуци, когато хората започнаха да зяпат и да сочат към задната част на залата. Очите на червенокосата се разшириха и розовата дъвка падна от устата ѝ право в скута.

Надолу по стълбите слизаше самият Адонис облечен в тениска на Тексаския университет. Движеше се бавно, сякаш да се убеди, че всички имат време да се полюбуват на дългото му, стройно тяло. Няколко момичета извикаха името му. Той им се усмихна, разкривайки трапчинки и перфектни бели зъби. Беше прекрасен. Всички погледи бяха върху него и той попиваше възхищението и от мъжете, и от жените.

Когато сви едната си мускулиста ръка, хващайки се за презрамката на раницата, червенокосата въздъхна драматично и започна да си вее с ръка.

Завъртях очи.

— Знаеш ли кой е това? — изписка Грег.

— Не. И не ме интересува. — Заврях нос в раницата си, търсейки резервен молив и тетрадка. Не можеше ли професорът да се появи вече и да приключвам с този час?

— Това е Травис Брандън.

— Е, и?

— Нищо. Просто е най-великият куотърбек в историята на университетския футбол.

— Сериозно? — Очите ми правеха добра тренировка с всичкото това въртене днес. — Как изобщо знаеш това? Не гледаш футбол.

— Не. Но гледам него. Както всички останали. Мамка му! Идва насам.

— Свободно ли е? — Травис застана до празното място до Грег. Лампите над нас хвърляха светлина върху златистите му кичури. Грег беше безмълвен.

Е, това се случваше за първи път. Никога досега не беше оставал без думи. С ъгъла на очите си видях как червенокосата и Джиана се сръгват, опитвайки се да се избутат от местата си, за да направят място на университетската куотърбек звезда.

Много хубаво приятелство имаха, няма що.

— Не. Цялото е твое — отвърнах, отговаряйки вместо слисания Грег.

— Аз съм Травис. Травис Брандън.

Грег се зазяпа в протегнатата му ръка, сякаш виждаше такава за първи път.

— Аз съм Никол, а това е приятелят ми Грег — сръгах го с лакът.

— Ти си Травис Брандън — каза той.

— Да, току-що го казах. — Травис го погледна учудено, след което върна вниманието си към мен. — Чух, че този професор Купър е адски строг задник.

Той се приведе напред. Кафяви очи се спуснаха надолу към гърдите ми, а след това се повдигнаха нагоре, за да ме погледнат отново.

Мразех, когато момчетата правеха така. Можех да го приема така, сякаш разглеждаше петната от кафе, но не, правеше го отново — очи върху гърдите.

— Тогава защо си се записал за часовете му? — сопнах се.

Очите му се върнаха върху лицето ми.

— Това е последният, който ми трябва, преди да завърша, и е единственият, който не пречи на футболните тренировки.

— Радвам се да чуя, че имаш ясни приоритети.

Грег се обърна към мен с ококорени очи.

— Какво?

— Касъ остъчно мъвай — каза той, стискайки зъби и усмихвайки се фалшиво. Беше като професионален вентролог. Имаше страшен талант и очевидно беше хлътнал по Травис.

— Вадете листи и моливи — един строг глас проехтя силно в залата.

Вратата в предната част на стаята се затръшна, когато професорът закрачи към катедрата. И веднага щом видях лицето му, ми се прииска да умра.

Господин Задник с цялата си заднишка прелест изгледа гневно зад катедрата.

Оу, по дяволите! Господин Задник беше Професор задник. Моят професор.

— След няколко минути ще правите тест. Изисквам високи постижения в този курс. Предвиждам, че половината от вас ще отпаднат до края на деня, а още една трета ще се откаже до края на седмицата. Благодарение на неадекватната ви гимназиална подготовка, този тест ще ми позволи да преценя колко трябва да си занижа очакванията.

Студентите подскочиха в местата си, когато тръшна куфарчето си върху катедрата. Докато тършуваше из куфарчето си, изваждайки купчина листи, забелязах, че на челото си имаше пот. Беше твърде топло за спортно сако. Когато повдигна ръка, за да избърше чело, кафяво петно от кафе се подаде под закопчаното сако.

— Прецакана съм.

— Не се притеснявай. Ще се справиш добре — каза Грег.

— О... Ъ-ъ... Да, теста. — Не бях толкова притеснена от теста, колкото че професор Купър можеше да ме забележи. Отпуснах се надолу в мястото си. Аз бях виновна за закъснението му. А той изглеждаше адски вбесен.

Професор Купър вдигна поглед и сканира залата. Студентите се загледаха в него, сякаш нямаха представа за какво говори. Вероятно все още бяха в шок.

— Искате покана ли? Листи. Моливи. Веднага!

Настана суматоха от движения, когато студентите побързаха да извадят материалите си. Предполагах, че си бяха мислили, че тъй като е първият ден на класа, щеше да я кара по-спокойно. Повечето професори четяха списъците с имена, говореха за учебната програма и приключваха.

— Хей, човече, имаш ли молив? — Травис прошепна към Грег.

— Да, разбира се — Грег, който изведнъж си беше възвърнал гласовите данни и който изглеждаше твърде нетърпелив да помогне,

затършува трескаво за друг молив. Погледна ме веднъж и опъна кока ми.

— Хей!

— По време на теста искам тишина.

Гласът на професор Купър прозвуча твърде близо. Преглъщайки, погледнах бавно нагоре и той беше там, с цял куп тестове в ръка и изгарящи сапфирени очи.

Мамка му! Беше ме познал.

— Мислите ли, че ще успеете да я пазите, госпожице...?

— Ашфорд — изписках.

— Госпожице Ашфорд. Моля свалете си слънчевите очила. Преписването няма да бъде толерирано в този клас.

— Аз не... ъм, да, сър, професор, сър, Купър — заекнах, докато се заех да сваля очилата. Веднага щом ги магнах, погледнах обратно към него.

Сините му очи се разшириха, когато се заключиха с моите. В този момент, цялото му лице се промени. Строгостта беше изчезнала.

Картини и звуци се появиха отново в съзнанието ми — диско топка, ски, пухкави бели облаци и смехът на малко момиченце. Смесица от чувства преминаха през мен — объркване, щастие, мъка.

Хванах се за чина, замаяна от всичките тези сетива. Опитах се да погледна настрани, да избягам от стаята. Разпадах се. Но не можех да откъсна поглед. Нещо ме задържаше към него сякаш бях привлечана от гравитацията.

— Никол — прошепна той.

Премигнах, обърквана от внезапната вълна на еуфория, когато изрече името ми. Какво ставаше? Защо не можех да извърна поглед? Откъде знаеше името ми?

— Да, професоре?

Сякаш събуждайки се от сън, нежността изчезна от лицето му и изражението му отново стана сурово.

— Опитай се да не разлееш нищо върху тези.

И пусна теста в скута ми.

ПЕТА ГЛАВА

Какво, по дяволите, беше това?

Обърнах листа, надявайки се, че нещо приличащо на английски ще се появи като от магия. Имаше всякакви странни знаци и завъртулки на страницата. Нямах идея какво бяха, нито какво означаваха.

Захапах молива си, усещайки как на челото ми се появяват капчици пот, въпреки че в стаята беше хладно. Нямахе нищо по-лошо от часовника, който тиктакаше, напомняйки ми, че оставаха четиридесет и пет минути, за да си изкарам главата от задника или да се проваля на първия си изпит. Какво по-голямо напрежение от това?

Изпъвайки рамене се загледах в първия въпрос. Нямах да позволя на откачените си халюцинации да ми се изпречат на пътя. Беше очевидно, че стресът от започването на университета заплашваше да ме хване в клопката си, но аз нямах да му позволя. Какво си мислех? Че професор Купър някак си магически знаеше името ми? Имаше списъка с учениците, а аз му казах фамилията си. Пф!

Не бяха минали дори пет минути, когато една шепа ученици смачкаха тестовите си и напуснаха. Даже Грег изглежда се затрудняваше. Цялото му лице беше изкривено от концентрация и той продължаваше да изтрива отговорите си.

Травис изглежда си прекарваше добре. Подсмиваше се на себе си, показвайки трапчинките си. Приведох се леко, за да видя по-добре какво драскаше. Беше образът на професор Купър с дяволски рога и козя брадичка.

Травис вдигна поглед и ми намигна.

Завъртях очи. Нямах време за училищни шегички.

— Има ли някакъв проблем, госпожице Ашфорд?

Подскочих в мястото си. Столове изскърцаха в притихналата стая, когато близо десет чифта очи се обърнаха към мен.

— Ъм... не сър.

— Тогава може ли да те съветвам да използваш времето си мъдро и да гледаш в собствения си лист.

Убийте ме сега.

— Да, сър.

В очите ми запариха сълзи. Толкова бях засрамена. Очите ми се обърнаха към Грег.

— Можеш да го направиш — каза безмълвно.

Кимнах. Беше прав. Нямах да позволя на професор Злобил да ме разстрои. Поех си дълбоко въздух и се заех с първия проблем.

Каква е химичната формула на амониевия сулфат и какво е молекулното му тегло?

Захапах устна, въртейки кичур коса около пръста си, докато мислех за часовете си по химия в училище. Беше един от онези нервни навизи, които майка ми мразеше. Усмихнах се, когато най-накрая се сетих за отговора и го записах на листа.

Виждаш ли, можеш да го направиш. Просто работи върху въпросите един по един. Преминах на следващия въпрос и след това на следващия. Бях стигнала до последния, когато ме връхлетя най-странното усещане. Сякаш някой ме наблюдаваше. Засмях се. Ако някой се опитваше да препише от теста ми, сигурно е полудял, или по-скоро полудял футболист.

Бавно вдигнах очи, като внимавах да държа главата си надолу. Изпод мигли, погледнах към Травис. Все още драскаше на листа си. Поне този път бяха само геометрични фигури.

Внимателно очите ми се преместиха към професор Купър. Две спокойни очи ме наблюдаваха, сякаш чакаха нещо.

Дъхът ми секна. Номер ли беше това? Може би съжаляваше, че ме беше изложил пред целия клас. Или може би бях глупачка и той го знаеше, затова ме наблюдаваше, за да се убеди, че няма да препиша.

Отвори портфейла си и извади нещо, което приличаше на малка снимка. Очите му се вдигнаха отново към мен и той направи крачка напред. Замръзнах, задържайки дъха си. Бавно, той вървеше към мен, а очите му се местеха нагоре и надолу между мен и снимката.

Какво правеше?

— Професор Купър?

Стряскайки се, той се сопна на студента до него.

— Какво?

Клетото дете затрепери в обувките си, а ушите му почервеняха.

— А-а-а-з съм г-готов с т-т-теста.

Листът се разтресе в ръката му, когато го повдигна.

Очите на Купър се плъзнаха по мен и аз бързо сведох поглед върху листа си и стиснах горната част на чина с всичка сила. Защо продължаваше да ме зяпа?

— Добре — той сграбчи листа. — Ако си сто процента сигурен, че отговорите ти са правилни, можеш да напуснеш. Сигурен ли си?

— Ъм, да?

— Тогава какво още правиш тук?

— Ще раздавате ли учебната си програма?

Горкото дете изглеждаше така сякаш ще припадне, когато гласът на Купър проехтя:

— Внимание студенти. За тези от вас, които не са прочели известието залепено от външната страна на вратата на залата и за тези, които изглежда не могат да следват инструкции — той изгледа момчето, което беше позеленяло — учебната програма ще бъде изпратена на целия клас довечера.

След което се обърна към студента.

— Други въпроси?

— Не — изписка момчето и излетя от залата.

— Оставете моливите — каза Купър. — Ако не сте успели да завършите основен тест, който покрива елементарните аспекти от химията, тогава е малко вероятно да минете този клас. За останалите от вас, които успяха да завършат всички въпроси, поздравления, можете да четете.

Студентите се струпаха в предната част на стаята, за да предадат тестовете си.

— Ще се видим по-късно — Травис мигна на двама ни, като остави листа си.

— Направи ми услуга и предай теста ми вместо мен — Грег ми хвърли листа си, събра си нещата и хукна след Травис.

— Чакай, Грег!

— Обичам те! — помаха ми, след което избяга навън от залата и викна след Травис.

По дяволите Грег и неговото хлътване. Последното нещо, което исках, бе да имам близък контакт с Купър. Просто исках този ден да

свърши.

В момента, в който го приближих, усетих отново онова познато привличане. Тъкмо щях да подхвърля листите и да избягам, когато един студент ме блъсна отзад. Препъвайки се напред, ръката ми се докосна до тази на Купър. Той отскочи назад, сякаш го бях опарила.

Очаквайки да видя отново онези студени очи да ме гледат гневно, премигнах, когато срещнах две разтопени сини езерца. Устните му се разтвориха, сякаш щеше да ми каже нещо. И аз зачаках със затаен дъх, борейки се срещу привличащата сила, която ме караше да се зароя в гърдите му. Даже не познавах мъжа, но все пак можех да видя болка, надежда и объркване дълбоко в очите му, когато ме погледнеха.

Сякаш чул въпроса ми, той бързо овладя изражението си, придавайки си строг и професионален вид и избягвайки погледа ми, сякаш се предпазваше от мен.

Но това беше лудост. Защо ще се страхува от мен? Той беше професорът.

Безмълвно го предизвиках да ме погледне отново. Привличането, което изпитвах към него, ме побъркваше. Придвижих се по-близо, приближавайки ръката си към неговата. Тъмните му мигли се спуснаха надолу, когато той сякаш започна да води някаква вътрешна битка със себе си.

Погледни ме.

— О, професор Купър. Толкова се радвам, че успях да се запиша отново за часовете ви. — Джиана измъкна тестовете от ръката ми и ги хвърли при останалите върху катедрата.

Професор Купър вдигна поглед. Очите му се ключиха за момент с моите, преди да се преместят върху Джиана.

— Госпожице Ферили, радвам се да ви видя отново. Може би този път ще се справим по-добре?

— Може би, ако получа малко допълнителна помощ... — Тя запърха с мигли.

— Разбира се, елате с мен. Можем да си уговорим час през работното ми време.

Той ме подмина следван от Джиана плътно зад него. Стоях там като глупачка с отворената си уста. Бях бясна. И това, което ме вбесяваше повече, беше фактът, че не знаех защо съм бясна.

ШЕСТА ГЛАВА

Затътрих се в къщата на Рейнбоу и се проснах по лице върху един лилав барбарон.

Денят въобще не беше минал добре. Да имам откачени сънища през нощта беше повече от достатъчно. Последното нещо, от което се нуждаех, е да ги имам и през деня. Дори след часа на Купър, продължих да виждам странни картини, които изскачаха в главата ми, докато обикалях кампуса. Успях да издържа часа по съдържание и въвеждане по психология. Едва. Поради някаква странна причина, не можех да избия Купър от главата си. Беше вбесяващо.

Обърнах се по гръб и се загледах в покрития с мрежа таван. Имах есе за писане и четири глави за четене по психология. Бях изморена и гладна, защото не исках да харча малкото пари, които ми бяха останали за десет доларов сандвич. И все още няхах работа.

Замислих се за шишенцето с хапчета в нощното ми шкафче и въздъгнах. Грег беше прав. Трябваше да започна да ги взимам отново.

— Никол! Ти ли си?

— Да — изправих се и тръгнах към кухнята. Ефирната рокля на Рейнбоу се носеше около глезените ѝ, докато тя се движеше от хладилника до печката и тананикаше.

— Хубава песен, коя е?

— Блекбърд — тя спря и отметна къдравата си коса от лицето. — Спомням си деня, в който Кросби, Стилс, Неш Енд Йънг я свиреха в Удсток. Тогава беше първият път, в който бях с... ъм, няма нужда да знаеш тази част. Както и да е, Грег ще вечеря ли с нас?

— Да, писа ми. Идва насам. Мога ли да помогна с нещо?

— Разбира се. Можеш да сложиш наденичките там върху грила.

— Ядеш наденички?

— Те са от тофу. Без грам месо, но също толкова вкусни.

Повдигнах едно бледо, продълговато нещо. Толкова беше трудно да си представиш, че нещо, което изглеждаше така, щеше да е вкусно, но бях толкова гладна, че бях готова да ям каквото и да е на този етап.

— Е, как беше първият ден от студентския живот?

— Добре. — Бях такава ужасна лъжкиня, защото Рейнбоу повдигна вежда при отговора ми.

— Аурата ти ми казва друго.

— Моята аура?

— Да, днес е леко кално синя. Сякаш се страхуваш от нещо.

— Не е нищо сериозно наистина. Не започнах добре с професора си по химия. Държа се малко като... като арогантен задник. — Нямаше как да се каже другояче.

— Обикновено са такива.

Засмях се.

— Ако трябва да съм честна, всъщност му съсипах ризата и заради мен закъсна за час. Опитах се да се извиня на професор Купър, но това само влоши нещата.

Купата се изплъзна от ръцете ѝ и се разби на земята. Лицето ѝ пребледня.

— Добре ли си? — приведох се напред, за да събера парченцата около босите ѝ крака.

— Купър ли каза? Джаксън Купър?

— Да, познаваш ли го?

— Разбира се. Много хора го познават. Той е един от водещите изследователи в областта си. — Тя хвана метлата и се зае да мете безупречно чистия под. — Колко интересно, известен биохимик като него да преподава химия на първокурсници. Е, значи беше сприхав?

— Това трябва да е най-голямото омаловажаване на десетилетието.

— Сигурна съм, че нещата ще се нормализират веднага щом всички се успокоят от суматохата на първата седмица от семестъра. Ами другите ти часове?

Опитваше се да смени темата. Това само засили любопитството ми. Не приличаше на типа хора, които избягваха нещата. Това беше повече в стила на родителите ми.

След като сложихме масата и наредихме наденичките от тофу в една чиния, седнах, готова да загреба от салатата. Поне тя изглеждаше сравнително нормално. Тогавя чух изскимтяване и видях главата на Грег да профучава пред прозореца на кухнята.

— Грег?

Чу се силен крясък последван от пронизителен писък и той отново мина светкавично пред прозореца.

Входната врата се затръшна и той нахлу в кухнята викайки:

— Накарайте го да се махне! Напада ме!

— Какво те напада? — попитах, докато наблюдавах как Грег се върти около масата и размята ръце.

Бързо се качи на един от кухненските столове и сграбчи един нож.

— Онова... онова нещо.

Той размаха ножа към нещо под краката му.

— Виж му лукавите очички. Иска да ме убие.

Огледах пода и видях няколко пера, когато нещо изприпка покрай краката ми. Изскимтях и се качих на стола си.

— Какво, по дяволите, е това?

— Пени, какво съм ти казвала за влизането в къщата? — скара се Рейнбоу, докато се приведе напред и повдигна съществото. Прокара длан по малката му глава. — Ти палаво момиче.

— Това да не е...? — не можех да повярвам на очите си — Какво е това?

— Подай ми сос барбекю и ще е вечеря — каза Грег.

Кокошката изкудкудака.

Уау! Кокошка домашен любимец. Това нещо нормално за Тексас ли беше или за Рейнбоу?

— Не, не, Пени, той не говореше сериозно. Просто се шегуваше — успокой я Рейнбоу.

— Не се шегувам — каза той безмълвно.

Лукавите очи на Пени го изгледаха, задържайки ножа под око.

— Не знаех, че имаш домашни любимци — казах аз.

— Пени принадлежи на партньорката ми, Медоу. На пътешествие е из Тибет. Ще се запознаете след няколко седмици, когато се върне. Грег, можеш да оставиш ножа. Пени няма да те клъвне. Нали, Пени?

Грег присви очи и проследи Пени с поглед, докато Рейнбоу я понесе отново навън.

— Ще те наблюдавам.

— Осъзнаваш, че заплашваш кокошка с нож за масло, нали?

Пресягайки се през масата той си взе фалшива наденичка и я пльосна в една питка.

— И ще го направя отново ако се наложи. Ти не я видя, Никол. Аз си правех моите си неща и този кафяв куршум се изстреля право срещу мен. Сякаш беше помирисала, че на обяд бях ял пиле терияки. И този клюн боли адски много. Сега имам малки червени точици навсякъде по глезените си. Бях запланувал да се изтегна до реката утре следобед след часовете.

— О, ти голямо бебе. А и не знаеш ли, че прекомерното излагане на слънце не е полезно?

— За теб може и да не е, госпожице Червен Омар. — Той потупа бузата ми и се усмихна. Не беше честно той да има този хубав златист тен, който го караше да изглежда дори още по-красив. Всичко, което ме очакваше мен, беше белене на кожа.

— Хей, това всъщност изглежда доста добре — той изсипа голяма лъжица сладък релиш върху наденичката си. — Така, трябва да ти кажа какво се случи с Травис. Измъквах малко вътрешна информация, за теб разбира се, защото от доста отдавна не си била на истинска среща и...

Той спря изведнъж, а лицето му стана почти толкова зелено, колкото салатата ми. Изплю хотдога си в чинията.

— Отвратително! Грег!

— Какво, по дяволите, отхапах току-що?

— О, опитал си тофу наденичките — каза Рейнбоу, влизайки отново в кухнята — Отнема малко време докато се свикне с...

— Малко? — Направи физиономия, докато оглеждаше масата с изплезен език. Забеляза една салфетка и потърка езика си няколко пъти с нея, издавайки давящи се звуци.

— Много по-вкусни са с тофу чили. Искате ли да ви забъркам малко?

— Не! — и двамата извикахме.

Рейнбоу извади една кана и наля някаква жълта течност в чашата му.

— Изпий това ще ти хареса.

Той погледна надолу към чашата скептично.

— Какво е?

— Лимонада.

— Оу — той отпи една глътка. — О, много по-добре.

Тя разроши косата му.

— Ще те направя вегетарианец. Оу, това ми напомни...

Бръкна в джоба на роклята си и ми подаде малка хартийка.

— Приятелят ми Лу, държи кафенето срещу кампуса, Джитърс.

Каза, че може да използва малко помощ. В момента е в Тусон поради семейни причини, но ще се върне след няколко седмици. Можеш да говориш тогава с него.

Погледнах надолу към листчето.

— Благодаря ти. Наистина го оценявам.

— Няма проблем. Виж сега, Лу може да е малко странен и понякога има навика да забравя. Но е много мил човек. Ще ти хареса.

Дали ще ми хареса или не беше без значение, защото имах отчаяна нужда от работа. Забучих вилицата си в салатата, чувствайки се много по-добре, когато проблемът с работата беше разрешен. Всичко, което ми оставаше сега, бе да оцелея в часовете на Купър.

СЕДМА ГЛАВА

— Госпожице Ашфорд!

Премигнах шокирана, че професор Купър извика името ми. Бяха минали седмици и нито веднъж не ме беше погледнал даже.

— Събуди се, Никол — просъска Грег.

— Ъм, алуминиев флуорид.

Няколко студента се закискаха.

— Супер — промърмори Травис тихо, смеейки се. Дори когато се усмихваше, приличаше на перфектното златно момче и беше изнервящо красив. Още по-изнервящ беше начинът, по който Грег го зяпаше. Лицето му бе изпълнено с любов към Травис. Той се засмя даже по-силно и сръчка Травис, присъединявайки се към него.

Намръщих се и смехът му заглъхна.

Да, знаеше, че бе по-добре да не попада на лошата ми страна.

— Съжалявам, какво казахте? — обърнах се обратно, за да погледна Купър и го огледах добре за първи път откакто беше започнал семестъра.

Голяма грешка.

Стоеше пред катедрата с мускулестите си ръце кръстосани пред широките му гърди. Очите ми се придвижиха бавно нагоре, поглъщайки всеки инч от мускулестото му тяло и квадратната му челюст с набола брада, докато не стигнаха горящите му сини очи, които приличаха на скъпоценни камъни.

Милостиви Боже. Защо не можеше да изглежда като нормален мъж? И защо трябваше да е толкова дразнещо сексапилен? Размърдах се неудобно в мястото си.

— Аз, ъ, зададохте въпрос ли?

Да, имаше причина да държа главата си сведена по време на часа. Само един поглед и вече мозъкът ми беше блокирал. Бързо отместих очи върху задната част на главата на Джиана.

— Госпожице Ашфорд, ако успеете да задействате функциите на главния си мозък, казах че искам да поговоря с вас след часа.

Нямах идея защо искаше да говори с мен. Не бях издала и звук от започването на семестъра. Като си знаех късмета, сигурно щеше да ми връчи сметката си за химическото чистене.

Джиана се обърна и ме погледна за момент. Приведе се към червенокосата, прошепна нещо в ухото ѝ и се засмя.

Стиснах ръката си в юмрук. Беше ми омръзнало да бъда боксовата круша на Купър. Мъжът трябваше най-накрая да се примири с инцидента с кафето. Искаше да ме види след часа? Добре. И аз исках да го видя — да му дам да се разбере.

— Да, сър.

— Ооо, загазила си — каза Грег с напевен глас, когато Купър разпусна класа.

— Престани — бавно събрах нещата си.

След като по-голямата част от класа си беше тръгнал, застанах на няколко крачки от Купър, чакайки докато говореше с няколко от студентите, които имаха въпроси върху курсовата работа.

— Извини ме — Джиана се плъзна покрай мен и се отправи към него.

— Исках да ви кажа, че научавам толкова много. Допълнителните уроци, които ми давате са толкова полезни. — Тя постави ръка собственически върху мускулестата му ръка, след което ми хвърли един омразен страничен поглед.

Какъв ѝ беше проблемът? Държеше се така сякаш бяхме на някакво съревнование или нещо такова. И без това Купър не ме харесваше. Ако не друго, сигурно щеше да си отдъхне ако се отпишех от часовете му.

О, по дяволите! Това беше. Щеше да ме изрита от часовете си.

— Харесваш ми с този цвят. — Лакираните пръсти на Джиана, се плъзнаха прелъстително по черната му раирана риза.

Съсредоточих се върху ръката ѝ. Изведнъж ми се прииска да ѝ я откъсна от рамото. Застинах изненадана от силната и напълно глупава реакция. Какво ме интересуваше ако искаше да спи с Купър? Не беше моя работа.

— Имам въпроси относно днешната лекция. — Дланта ѝ се спусна бавно по ръката му, преди да се увие около учебника ѝ. Галейки надписа, тя продължи. — Може би мога да намина през офиса ви отново?

Той се загледа в нея за момент.

— Днес не съм свободен. Изпрати ми имейл и може да се уговорим за следващата седмица. Госпожице Ашфорд.

Той се обърна към мен, протегна ръка и ми посочи към задната част на залата.

Захапах устна, сдържайки самодоволната си усмивка. Човече, о, човече. Шокираното ѝ изражение беше достойно за снимка. Ако можех само да си извадя телефона и да я щракна.

Докато ме съпровождаше надолу по коридора, усетих леко докосване ниско на кръста си. В стомаха ми затанцуваха пеперуди от допира му.

Една картина се появи в съзнанието ми. Простенах. Откачените фантазии пак се бяха върнали. Накъдрени коси, мълет прически, ярки неонов клинове и ленти за коса преминаха през ума ми.

Стиснах юмруци, стараяйки се да пазя странните видения далеч от главата си, докато влизах в офиса му. Запристъпвах около купчините с книги и високите до коляно хартии на земята. Стените бяха отрупани с рафтове, на които имаше още книги и десетки награди. Едно голямо бюро отрупано с листи и компютър стоеше до голям прозорец.

Седнах пред бюрото на единственото свободно място в стаята. Забелязах една купчина с оценени тестове нашарени с толкова червено, че човек би си помислил, че кървят. Никога не бях виждала толкова много двойки и тройки.

Дочух познат смях и надникнах през прозореца. Грег и Травис вървяха през поляната. Травис оглеждаше група момичета. Грег изглежда не се интересуваше, просто продължаваше да говори.

Въздъгнах. Когато Грег беше хлътнал, нищо не можеше да го убеди, че момчето, което беше хванало вниманието му, не беше на неговия бряг. Винаги разбираше по трудния начин по-късно и аз щях да съм там и да събирам парчетата както винаги. Беше трудно понякога. Заслужаваше да намери някой, който го обичаше заради доброто, чудато момче, което беше, нищо че понякога беше досаден.

Погледнах надолу към бюрото и видях името му изписано върху един от листите. До него беше написано отличен.

Завъртях очи. Щеше да направи щастливия си танц и да се фука с оценката си през целия семестър.

Вратата се затвори и аз замръзнах.

Въпреки че бях с гръб към него, присъствието на професор Купър ме завладяваше. Можех да усетя очите му как прогарят дупки в гърба ми. Поех си накъсана глътка въздух в опит да се успокоя. Простенах, когато вдишах съблазнителния аромат на кожа и мускус. Това изобщо не помагаше.

Облизах нервно сухите си устни. Най-добре беше да мина направо и да проговоря първа, преди да съм изгубила кураж. Задържайки погледа си към прозореца, казах:

— Знам защо ме извикахте тук.

Чакайки отговор, сърцето ми заби в гърдите толкова силно, че можех да се закълна, че и той можеше да го чуе в тихата стая.

Минутите минаваха. Нищо. Размърдах се неудобно. Защо не казваше нищо?

Поех си въздух и се обърнах да го погледна.

Дъхът ми секна, когато видях лицето му. Сякаш беше съвсем различен човек. Строгото изражение, което имаше в час беше изчезнало. Очите му бяха нежни сини дълбини, в които можех да се давя вечно. Толкова бяха красиви. Сякаш виждаш слънцето за първи път.

Пристъпих напред, усещайки отново онова привличане към него. Устните му се разтвориха, когато си пое рязко въздух. След което застина и се отдръпна назад, когато се приближих.

Погледът му стана строг, предупреждавайки ме да запазя дистанция. Скръствайки ръце пред гърдите си, каза:

— Да не би да казвате, че можете да четете мислите ми, госпожице Ашфорд? Мисли, които са ми спечелили милиони, финансирани от Националния институт по здравеопазване? Или може би, след един час по психология сега се смятате за експерт по човешката психика?

Да, това беше Купър, с който бях свикнала. Секси арогантен задник, който обичаше да ме измъчва, но беше мил към студенти като Джиана, която щеше да си хвърли гащичките върху него по време на час, ако знаеше че ще ѝ се размине.

— Откъде знаете, че съм записала психология?

Той премигна, изглеждайки така сякаш беше хванат на местопрестъплението.

— Просто предположих. Повечето първокурсници записват този курс, за да изкарат лесни оценки. Въпреки че съм учуден защо си се записала за моя?

— Не мислите, че имам нужните познания, за да мина курса по химия?

— Не и ако съдим по оценката ти на теста.

— Няма да се отпиша — повдигнах брадичка, готова за борба.

— Не искам от теб да се отписваш. Въпреки че ще бъде в твоя полза.

— Защо? Защото смятате да ме скъсате ли?

— Не, госпожице Ашфорд. Защото няма да се хвана на плана ви да минете курса като по вода.

— Нямам идея за какво говорите — Направих още една стъпка, готова да му се нахвърля. Вече се бях настроила, че ще ме изхвърлят. Нямах какво да губя.

Той си пое въздух и стисна зъби.

— Престани с това.

Очите ми се разшириха, когато видях реакцията му.

— Да престана с кое? Нямам представа за какво говорите.

Раменете му се напрегнаха, когато обходи тялото ми с поглед.

— Не сте първата студентка, която се опитва да съблазни професора си за по-добра оценка.

Да не беше луд? Погледнах надолу към облеклото си. Нямах нищо секси в него. Носех светлосин потник и една от ризите на Грег отгоре и чифт панталони до коленете.

Да, сандалите Биркенсток просто крещяха „Изчукай ме!“.

— Никога не бих направила подобно нещо — сопнах се. — Признавам, че се затруднявам малко с материала и че ще е наистина много мило ако в действителност получа малко помощ, но никога няма да направя това, което намекувате.

— О, наистина ли, госпожице Ашфорд — той направи стъпка напред. Преглътнах, когато видях колко по-голям беше отблизо. Раменете му бяха толкова широки. — Предполагам съвсем случайно успяхте да се блъснете в мен и да притиснете тялото си многозначително в моето, по-рано този семестър.

— Това беше случайност. А и без това не знаех даже, че сте ми професор.

— Сигурен съм. Също така съм сигурен, че случайно ме гледате с тези ваши големи очи, играете си с косата си и кръстосватے постоянно голите си крака в час.

Започваше да ме вбесява. Караше ме да звуча така сякаш бях Джиана. Поставих ръце на бедрата си.

— Бъркате ме с някоя друга. Може и да имате момичета в класа, които да въздишат по вас, но аз не съм една от тях.

С три бързи крачки, той ме издърпа към себе си и аз се ударих в мускулестите му гърди. Поех си въздух, когато през тялото ми премина мълния, събуждайки части от мен, които не знаех, че са били заспали от много време насам. Приведе глава и спря точно преди устните му да докоснат моите. Две тлеещи очи се спуснаха към устата ми.

— Това искаш, нали, госпожице Ашфорд?

Да!

— Не.

Той се усмихна дяволито.

— Играеш си с огъня малко момиченце.

— Казах ви, че не съм...

Диви устни нападнаха моите и цялото ми тяло пламна. Ръцете ми се вдигнаха нагоре, плъзгайки се по твърдите му бицепси и се увиха около врата му. Притиснах го по-близо, задълбочавайки целувката.

Наболата му брада се триеше по нежната ми кожа, докато езикът му завладяваше устата ми. Изгарящи устни се плъзнаха надолу по шията ми. Грубата му брадичка докосна горната част на гърдите ми. Простенах и притиснах бедра към долната част на тялото му.

Съзнанието ми се напрегна, за да асимилира какво се случваше, колко възбудена бях и колко много исках да ме обладае точно там в офиса си, върху бюрото.

Не трябваше да правя това.

Това беше грешно. Той е мой професор.

Да, още. Исках още.

Не.

Да!

— Искаш ли да продължа? — прогърмя дълбокият му глас, карайки ме да затреперя още повече, докато се облягах на твърдото му тяло.

Не можех да дишам. Не можех да мисля. Езикът му облиза върха на гърдата ми и аз ахнах.

— Да! — простенах.

Устните му поглъщаха моите жадно. След което се пресегна надолу и с едно плавно движение ме повдигна нагоре, а краката ми се увиха незабавно около кръста му, когато ме постави върху бюрото си. Сърцевината ми пулсираше, когато се притисна в мен и се потърка в тънката материя на панталоните ми.

Нещо ме обзе в този момент. Беше сурово, похотливо. Сякаш нещо животинско в мен се беше събудило и нямах представя коя бях. Знаех единствено, че имам отчаяна нужда да усетя кожата му със своята.

Избутвайки го назад, разкъсах ризата му. Копчетата се разхвърчаха и се разпръснаха по пода. Беше великолепен. Всеки инч от тялото му беше чист мускул.

Притиснах устни към гърдите му и оставих езика си да си проправи път по всеки мускулест релеф. Когато близнах втвърденото му зърно, той просъска и зарови ръце в косата ми. Нуждаех се от всеки инч от тялото му. Беше прав. Исках го също толкова, колкото останалите жени в класа.

Свалих си ризата и я захвърлих настрана. Горящи сини очи се взряха жадно в гърдите ми, преди да сведе глава и да ги целуне. С едно ловко движение, свали надолу чашката на сутиена ми и улови зърното ми с устните си, засмуквайки го силно и дразнейки го с езика си.

Стенейки, аз отметнах глава назад, давейки се в прелестната смесица от болка и удоволствие, когато захапа и засмука зърната ми още по-настървено, белязвайки ме с полуделите си целувки.

Треперейки, подръпнах колана на панталоните му копнееща да запълни болезнената ми нужда. Ръката ми се плъзна надолу по напрегнатите му мускули, към твърдата му издутина и простенах от размера ѝ.

Той изръмжа при допира ми и за секунда шортите и бикините ми полетяха във въздуха, а панталоните му се свлякоха в краката. Бях влажна и готова за него. Дебелата му възбуда се допря във вътрешната част на бедрото ми и се плъзна нагоре-надолу между краката ми, карайки ме да прогизна от страст.

— Моля те — простенах.

Той вплете силните си ръце в косата ми и, сграбчвайки я, опъна главата ми назад. Горящи очи се взряха в моите, когато прошепна:

— Никол.

И навлезе в мен.

ОСМА ГЛАВА

Ахнах и подскочих, гола и покрита с тънък слой пот.

Слънчева светлина се процеждаше в затъмнената стая. Стиснах студеният чаршаф около гърдите си, а сърцето ми препусна, когато огледах стаята объркана.

Къде бях? Защо бях гола и къде бяха бикините ми?

Бях в спалнята си. Беше сън. Слава Богу!

Станах замаяно от леглото и затърсих дрехите си. Мозъкът ми все още като в мъгла. Най-накрая намерих бикините и тениската си, притиснати между матрака и чаршафите. Това беше странно. Никога досега не си бях сваляла дрехите насън. Трябва да е било страшно хубав сън.

Възхитително усещане запулсира между краката ми и изведнъж ме осени какво се беше случило.

Няма начин. Няма. Никакъв. Шибан. Начин!

Бях имала мокър сън.

За професор Купър!

Измъквайки чисти дрехи от гардероба, поех надолу по коридора към банята напълно и абсолютно отвратена от себе си.

Как можеше Купър да се появи в сънищата ми така? И от всички хора, защо точно този арогантен задник? Да, беше секси, но все пак не бях като останалите момичета от класа, които му се умилкваха. Изобщо не бях привлечена от този мъж и той очевидно ме мразеше.

Тогава защо го сънуваш? Прошепна едно малко гласче в главата ми.

Млъквай!

Чудесно. Сега пък спорих със себе си.

Пристъпвайки под душа, завъртях кранчето на най-силната и студена струя и избутах лудостта в задната част на съзнанието си. Сигурно беше от проклетите хапчета, които пих снощи. Отново бяха размътили мозъка ми.

Стиснах очи, наклоних глава под струята вода, опитвайки се да отмия остатъците от съня от главата си.

Е, може би „мразеше“ беше преувеличено. След катастрофалния първи ден, Купър беше любезен, поздравявайки ме с кимване както правеше и с другите студенти, въпреки че никога не ме поглеждаше. През последните няколко седмици, мъжът избягваше всякакъв визуален контакт с мен. Но щом станеше въпрос за Джиана беше сладък като бонбонче и нямаше никакъв проблем да я зяпа.

Добре де, това не беше честно. Купър се държеше с нея по същия начин като с другите студенти. И единственото време, през което я поглеждаше, беше, когато тя застанеше срещу него, което правеше доста... често! Беше търпелив, когато студентите му задаваха въпроси и един път за малко не се усмихна. Но защо гледаше всички други само не и мен?

Човече, защо трябваше да е мил? Животът щеше да е много полесен ако в действителност се държеше като арогантно копеле от съня ми.

Това, което само влошаваше нещата, беше фактът, че бе прекрасен учител. Всъщност разбирах основните неща на курса. Даже бях получила петица на последния тест. Грег беше господин нацупеност, тъй като го бях надминала с двадесет точки.

Смеейки се, спрях водата. Да, трябваше да се досетя, че е сън веднага щом видях шестицата върху листа на Грег. Не се справяше много добре в класа на Купър и това го изкарваше извън кожата му.

Нахлузих чистата си тениска, докато си мислих за начина, по който Купър беше започнал да се взира в Грег напоследък. Беше се случило в деня, след като двамата с Грег се бяхме натъкнали на него в двора. Грег се държеше глупаво, както обикновено и ръката му беше увита около моята, когато Купър излезе от сградата по химия. Когато Грег му помахаше, Купър го удостои с отсечено кимване и се загледа в ръката му, преди да се обърне настрана. Даже не се потруди да покаже, че ме е видял. Сякаш бях невидима или нещо такова.

Избутвайки мисълта за Купър настрана, пристъпих в кухнята, а стомахът ми изкъркори от божествената миризма на бекон. Рейнбоу вероятно отново беше на сутрешното си колоездене. Колкото и да се опитвах не успях да се справя с вегетарианството. И подминавайки почти половин дузина заведения за барбекю на път за кампуса изобщо

не помагаше. Ароматът на барбекю оставаше с мен и бях гладна постоянно. Да, бях се пречупила.

Грег не издържа и ден. След инцидента с тофу наденичката, ме беше задърпал в супермаркета и беше напълнил количката с всяко едно месо познато на човечеството, мърморейки си: „Не съм сритал задника на еволюцията само, за да ям листа и пръчки“.

Рейнбоу беше мила и не се оплака, нито ни накара да се чувстваме виновни. Въпреки че последният път, когато Грег приготвяше бекон беше запушила уста и цялата беше позеленяла.

— Виждаш ли това? Знам, че го виждаш — каза Грег, докато стоеше пред печката и размахваше едно яйце пред прозореца.

Пени стоеше на перваза. Лукавите ѝ очички се присвиха и тя килна глава, наблюдавайки го.

— Да, кой се смее последен, а? — кикотейки се, той счупи яйцето в ръба на тигана.

— Какво, по дяволите, правиш, Грег? — попитах.

— Показвам на Пени кой е шефът.

Светлосините очи на Грег се заключиха с черните на Пени в безмълвна борба за надмощие.

— Тормозиш една клета кокошка. Осъзнаваш го, нали?

— Нямам представа за какво говориш. Просто си върша работата и правя закуска. — Той счупи още едно яйце, което изцвърча, когато го пусна в тигана. — И ако междувременно това поставя Пени на мястото ѝ, то какво по-хубаво.

— Понякога можеш да си наистина откачен — налях си чаша сок и отпих.

— Да, но точно за това ме обичаш толкова много. — Постави пред мен чиния пълна с бъркани яйца и бекон. — А и без това аз съм единственият, който е склонен да се съобразява със стоновете и пъшканията ти.

Задавих се, пръскайки навсякъде сок.

— КАКВО?

— Напълно съм за самозадоволяването, но можеш ли да пъшкаш по-тихо? Някои от нас се нуждаят от съня си за красота. — Той заби вилица в яйцата си. Поглеждайки към Пени със зловна усмивка, размаха вилицата си, преди да я напъха в устата си и да затвори устни звучно.

Тя изкудкудака.

— Снощи? Не се... — лицето ми почервения от спомена за Купър, който смучеше... — Стомахът ме болеше.

— Ъхъ, да, сигурно. Значи не яздеше двупръстовия каубой?

Погледът ми се сведе надолу и изведнъж се оказах адски заинтересована от закуската си.

— Нямам представа за какво говориш...

— Нали знаеш, да намажеш бисквитката?

— Не.

— Да запалиш бобъра?

— Казах не.

— Да щракнеш мишката два пъти? Да полираш перлата?

— Грег ще престан...

— Да си поиграеш с рибното тако?

— Ююю.

— Да набереш „О“-то по розовия телефон?

— Грег!

— Добре, добре. Няма нищо срамно, приятелко. Знам, че отдавна не си имала никакво бум чика бум.

— Не съм правила нищо.

— Значи е било сън. Не се опитвай да го криеш, скъпа. Познавам те твърде добре.

— Добре. Имах сън.

— Супер. По-добре това, отколкото кошмарите ти.

Определено беше по-добре. Снощи за първи път не се чувствах така сякаш сърцето ми беше разкъсано на парченца.

— Е — той се приведе напред, изучавайки ме. — Кой е пичът? Някой, който познавам?

Разрових яйцата в чинията си, избягвайки погледа му. Трябваше да съм много внимателна с Грег. Беше като човешки детектор на лъжата.

— Не.

Той повдигна вежда.

Мамка му!

Той изцъка с език, след което се зае да изброява всяко момче от класа по химия, който смяташе за готин.

— Шон.

— Епстайн? Ъм, това сигурно ще е не.

— Рик.

— Казах ти, че не го познаваш.

— Келън?

— Сериозно ли? Мислиш, че Келън е готин?

— Ако го поизступаш малко. И разкараш растите. Да. — Отхапа от препечената си филийка, замисляйки се. — Добре, де без Келън. Травис?

— Не!

— Защо не? — изглеждаше обиден — Той е ходещ секс. И случайно знам, че те харесва.

И сигурно всяко друго момиче от университета. Където и да отидеше, на рамото му винаги висеше някое момиче. Само когато беше с Грег това не се случваше. Въпреки че бях облекчена, че Грег най-накрая беше усетил как вървят нещата с Травис, бях изненадана, че не се беше налагало да го събирам от земята. И сега стоеше тук и се опитваше да ме сватоса с момчето, по което беше хлътнал.

— Сладък е, ако си падаш по Брад Пит. Но не сънувах него.

— Да, ти си падаш по по-интелигентните типове, като Купър.

Ръката ми замръзна във въздуха. Парче яйца пльокна в портокаловия ми сок.

— Купър е! Имала си мокър сън за Купър!

— Не съм!

— Имала си!

— Не!

— Да!

Пени изкудкудяка.

— Виждаш ли, даже Пени знае, че си загоряла за Купър. — Отиде до прозореца и притисна юмука си към стъклото — Не ме оставяй сам, Пени.

Засмях се, когато ноктите на Пени почукаха върху стъклото.

— Ти ли си я научил да го прави? Мислех, че не я харесваш.

— Двамата с Пени имаме специална връзка, основана на любовта и омразата. Нали знаеш, както ти и Купър... като изключим секса.

— Няма никакъв секс, Грег. Нито пък сън.

— Ъхъм, да. Вярвам ти.

— Можем ли да сменим темата, моля?

— Добре де, добре. Хич не си забавна. — Отиде до плота и наля кафе в две чаши. — Поне спиш ли по-добре вечер? Бъди честна! — Остави едната чаша пред мен, след което докосна леко тъмните кръгове под очите ми. — Притеснявам се за теб.

Усмяхнах се и хванах ръката му. Беше такава съкровище. Беше трудно да му се сърдиш дълго.

— Снощи взех няколко. И спах доста добре, относително казано.

— О, може би и аз трябва да взема няколко.

Изгледах го кръвнишки.

— Просто се шегувам! Сериозно, трябва да ги пиеш всяка вечер, да ги вкараш в организма си.

Поклатих глава.

— Пих ги всяка вечер миналата седмица и едва се съсредоточавах в час.

Постоянно се унасях в следобедните ми часове, особено в часа по философия. Професорката беше толкова скучна с безкрайните си пауър пойнт презентации. Чисто и просто преговаряше зададените четива през цялата лекция. Беше трудно да си държа очите отворени.

— Не мисля, че ще ги взимам повече. Имат странни странични ефекти.

— Имаш предвид оргазмите ли?

— Грег! Нямах това предвид.

Странните чувства, които бях имала през първия ден от семестъра, не изчезнаха. Всъщност се засилиха. Ако влезех в някоя от класните стаи или сграда, през тялото ми преминаваше тръпка. Дланите ми се изпотяваха и сърцето ми забиваше бързо. Сякаш имаш паник атака. Беше още по-силно, когато бях в часовете на Купър. Но в момента, в който той влезеше, върху тялото ми се разливаше спокойствие като топло одеяло.

Това, което беше дори по-странно, беше, че постоянно се чувствах така сякаш някой ме наблюдава в неговите часове. Отначало мислех, че е Травис. Но когато погледнех към него, той винаги се правеше на палячо заедно с Грег. И за един напълно откачен момент, си бях помислила, че Купър ме наблюдава. Изхвърлих тази мисъл от главата си, защото, както бях казала, мъжът ме избягваше сякаш бях чумава.

— Знаеш, че можеш да говориш с мен за всичко, нали? — изражението на Грег беше сериозно. Знаех точно какво си мислеше. Беше загрижен, че притеснението да се справя добре в часовете ми въздействаше, също както и проблемите ми с парите.

— Знам. Точно затова те обичам повече и от китарата си — усмихнах му се.

— Ау, издигам се. Миналата година ме обичаше повече от айпода си. — Сръчка ме закачливо, след което грабна раницата си. — О, между другото, Рейнбоу каза, че Лу се е върнал в града. Направи ми услуга и ми вземи едно двойно еспресо, става ли? Двамата с Травис, ще стоим будни цяла нощ, за да учим за часа на Купър. Професор Готин ми обърква свободното време. Все още не съм имал време да дебна за нощен клуб в този град. Как ще си намеря някой без малко нормална диско музичка? Ако този абсурд продължи ще бъда принуден да се отпиша от часа.

Случи се отново.

В момента, в който поставих ръка върху дръжката на вратата на Джитърс, по гърба ми полази тръпка.

Със или без хапчета, определено полудявах. Бях стигнала дотам, че сериозно обмислях дали да не посетя университетския център по консултации.

Надникнах през стъклената врата, чудейки се какво в това място ме караше да се чувствам толкова нервна. Беше типичното кампус кафене. Хората отпиваха от айскафетата си. Други държаха фунийки със сладолед в ръка. Студентите стояха около масите, учеха, смееха се и разговаряха с приятели. Дори няколкото смели душици, които бяха пренебрегнали жегата и бяха седнали отвън на верандата, приличаха на нормални студенти, които просто си вършеха техните си неща. Но тялото ми реагираше така сякаш бях звездата в някой филм на ужасите или нещо подобно. Не можех да накарам препускащото си сърце да забави темпо.

Лъч светлина се отрази в стъклената врата и улови вниманието ми. Обърнах се и се загледах в една сграда от другата страна на улицата. Над входа, една табела направена от изрязано стъкло проблесна на слънцето.

Клуб Вортекс.

— Мога ли да ви помогна?

Момиче облечено с престилка, с името Джитърс, изписано на гърдите, се усмихна. Носеше поднос с празни чаши от кафе и смачкани салфетки.

— Съжалявам. Препречвам ви пътя — отворих ѝ вратата.

— Благодаря. Търсите ли някого? — попита, когато я последвах вътре.

— Да, собственика Лу. Той ту...

В момента, в който стъпих в Джитърс, в съзнанието ми се появиха картини: въртящи се разноцветни светлини, мигащ прожектор, музика думкаща от големи тонколони. Толкова бяха ясни, че се препънах и се наложи да се хвана за стола на една близка маса, за да не се блъсна в нея.

— Лу! Някой е дошъл да те види!

Я се стегни! Стиснах зъби и избутах виденията, които продължаваха да се въртят в главата ми.

— Идвам! — извика един мъжки глас.

В момента, в който видях Лу, всички странни чувства и картини бяха забравени. Опитах се да не зяпам към ниския, набит мъж, който вървеше към мен. Също като Рейнбоу, беше облечен с шарена тениска. Но за разлика от леля ми, която имаше цяла планина от къдрава коса, той имаше само един тънък, черен кичур.

Върху лявата страна на главата си.

Който се увиваше до дясната.

Многоцветната лента за глава на челото му изглежда беше единственото нещо, което държеше кичура на място. Дори с творческите завъртулки върху главата му, беше пределно ясно, че е плешив.

Той спря и се загледа над кръглите си очила, които се бяха плъзнали до върха на носа му.

— Познавам ли те?

— Ъм, не. Е, донякъде. Леля ми Рейнбоу, каза че може да търсиш персонал. Аз съм Никол.

— Никол? Никол? — той почеса главата си. Кичурът коса не се помръдна и с милиметър. Бях впечатлена.

— Преди си работила тук, нали?

— Не, наскоро се преместих в града.

— Сигурна ли си? — той пристъпи напред и присви очи.

Преглътнах измъчено, опитвайки се да не се задавя от смрадливата воня, която се носеше от него. Каква беше тази миризма? Сякаш се беше боричкал със скункс и животното беше спечелило.

— Спомням си една Никол. Свиреше на бонго. Или дали не беше дайре?

— Свиря на китара.

— Или беше на кравешки звънец? Е, както и да е. Паметта ми не е много добра. Имал съм прекалено много...

Изплашените му очи се стрелнаха из кафенето, след което щракна с пръсти пред устните си и вдиша.

— Но това е в миналото.

Загледах се в зачервените му очи. Да, сигурно.

— Двамата с Рейнбоу имаме хубави спомени. Е, Нина...

— Никол.

— Точно така, Никол. Рейнбоу разказвала ли ти е, когато бяхме в Удсток и се съблякохме по средата на...

— Недей! Искам да кажа, да, спомена нещо, че си е прекарала добре там.

Имаше някои неща, които просто не исках да научавам.

— Хубави времена. Хубави времена. Понякога правим нощ на талантите. Може да посвириш на бонго.

— Китара.

— Да, да, китара. Както и да е, Рейнбоу ми каза, че си работливо и отговорно момиче.

— Така е.

— Джитърс е отворен от пет сутринта до полунощ. Двадесет и четири часа през изпитите и последните седмици. Очаквам всеки от отбора на Джитърс да си върши добре работата през това време.

— Ясно.

— Добре тогава. Ще те разведа наоколо и можеш да започнеш в събота.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Облягайки се назад върху плота избърсах потното си чело изтощено. Беше първата ми смяна в Джитърс и вече се чудех дали ще оцелея до края на деня. Не беше работата, а ставането в четири, за да съм тук в пет. Снощи отново се бях въртяла и премятала в леглото. Този път сънувах, че стоя сама в някаква огромна, празна стая с диско топка висяща над главата ми и търся нещо. Нямах идея какво обаче.

И тогава сънищата се прехвърлиха върху Купър. Но не беше още един секси мокър сън. Беше по-зле. Този път сънувах как Джиана се праска с Купър. Ъгх! Какъв кошмар.

Хубавото беше, че може би в края на смяната си щях да съм толкова уморена, че ще припадна и няма да имам никакви сънища.

Звънчето на вратата издрънча. Огромна група от гимназисти влезе в кафенето и се нареди пред щанда.

— Този път ще си взема три топки.

— Най-добре недей, Демарко. Мама каза да не ти позволявам.

— Няма да разбере ако не ме изпортиш, Джейла.

— Ще разбере, когато паднеш на пода без инсулина си.

— Трейвън! Ела тук. Имат от онзи ментовия, който искаше.

— Стига си се бутала, Таниша. Няма да им свърши сладоледа.

Беше същински хаос, докато учениците кръжаха пред плота, бутаха се помежду си, за да видят различните видове сладолед, и викаха поръчките си към мен. Опитах се да им взема поръчките, но с всичкото това бутане, не можех да разбере кой е първи на опашката.

— Какво ще искаш? — попитах едно високо, слабо момче облечено с широки торбести панталони, които висяха толкова ниско, че можех да видя червените му боксерки. Направеше ли някое рязко движение щяха да паднат моментално.

— Хей, защо питаш Трейвън? Аз дойдох първа! — извика едно закръглено момиче с диамантена обица на носа.

— Съжалявам, не те видях.

— Да, никой никога не ме вижда. Искам от шоколадовия с фъстъчено масло, две топки.

— Тя попита първо мен, Йо-лан-да — каза Трейвън, заставайки пред нея. — Нали така, госпожице?

— Разкарай се, Трейвън — Йоланда го сръчка.

— Ти се разкарай.

Чудесно. Щях да предизвикам бой още на първия си ден на работа.

— Мога да ви обслужа и двамата. — Хванах лъжицата за сладолед и повдигнах стъклената вратичка на фризера.

— Трейвън, приятелю мой. — Лу застана до мен и прошепна, когато се приведох надолу, за да загреба от сладоледа. — Съжалявам за това. Забравих да ти кажа, за класа на Купър. Идват тук всяка събота сутринта.

Главата ми се удари в стъклото.

Тряс!

— Ау, това го чух — Йоланда и всички около нея наддадоха вой. — Не ми кърви върху сладоледа.

Потърках челото си, игнорирайки смеха им.

— Професор Купър? Като професор Джаксън Купър от Държавния Тексаски университет?

— Какво искаш, Трейвън? — попита Лу.

— Обичайното.

— Да, Купър — отвърна Лу, докато се заемаше да взема поръчките на всеки. — Преподава математика на един клас в местното училище. Много от децата там имат проблем с математиката и той им помага. Води ги тук като почерпка след всеки час.

— Куп е върхът! — Йоланда каза. — Даже ми позволява да взимам Мия с мен в часа. Не му пречи, ако плаче от време на време.

— На мен ми пречи — каза Трейвън. — И е постоянно.

— Никой не те е питал — намръщи се Йоланда.

— Мия твоето бебе ли е? — попитах.

— Да. В момента е с него. Гледа я. А, да иска айскафе.

Обхождайки тълпата от шумни деца с поглед, забелязах Купър да стои в ъгъла, до една количка и да разговаря с един от учениците си. Момчето беше със зализана назад коса и носеше широки панталони и

семпла бяла риза. Водеха задълбочен разговор. Професорът кимаше и тогава се случи истинско чудо.

Купър се засмя.

През всичките седмици, от които бях в часовете му, никога не го бях чувала да се смее или усмихва както сега. Лицето му грейна, карайки го да прилича на малко момче, въпреки гъстата набола брада. Изглеждаше толкова невероятно красив, че ме остави без въздух.

В този момент, кафенето избледня и се оказах легнала върху студената зелена трева, под ясното синьо небе. Около мен имаше хора, но не можех да видя лицата им. Дочу се писклив кикот последван от дълбок смях. Аз се смеех също и сочех към облаците. Опитах се да се обърна, за да видя с кого съм, но не можех. Беше толкова истинско, сякаш беше спомен. Чувства, които не бях изпитвала от много време, минаха през тялото ми. Чувствах се защитена, щастлива, обичана и никога не исках да напусна това място.

— Госпожице? Ей, госпожице! Мисля, че си удари главата твърде силно. Може би трябва да се обадим на 911. Ей, Хуанита какъв е номерът на 119?

— 119. Пфу!

Гласът на Йоланда ме събуди.

— Съжалявам. Просто си мислех за... нещо. Казахте айскафе, нали?

Докато изпълнявах поръчката на Купър, не можех да откъсна очи от него. Усмивката му беше хипнотизираща. Нито веднъж не се намръщи на децата, въпреки че бяха шумни, че се бутаха и дразнеха помежду си. Изглежда се включваше в закачките им. В един момент дори отметна глава назад и се засмя толкова силно, че дори аз можех да го чуя.

А и тези очи. О, Божичко, тези сини очи грейваха всеки път щом се усмихнеше.

Бебето в количката започна да реве. Без да спира или да откъсва поглед от детето, с което говореше, той се пресегна в количката и повдигна пухкавото бебе. Целуна главичката ѝ и я заклати на коляното си.

Чашата се плъзна от ръката ми, когато яйчниците ми избухнаха.

— Лу, човече. Сигурен ли си, че т'ва маце знае к'во прави? — попита Трейвън.

— Съжалявам — заех се трескаво да почиствам бъркотията.

Това не ми харесваше изобщо. Какво се беше случило с озъбения преподавател, в който се бях блъснала първия ден? Не можех да се справя с този Купър изобщо. И без това ми беше трудно да забравя колко дразнещо секси беше.

Чудесно. Сега беше притиснал бебето към гърдите си и го потупваше по гръбчето. Никога нямаше да си избия тази картина от съзнанието.

Подадох айскафето на Йоланда и я наблюдавах, докато се отправя към Купър. Когато го стигна, му каза нещо смеейки се, и посочи назад към мястото, където стоях аз.

Замръзнах, когато очите на Купър се кръстосаха с моите. Гледаше ме. О, боже мой! Наистина ме гледаше!

Лицето му застина за момент, докато се взирахме един в друг. След което устните му се извиха в порочна усмивка.

Хванах се за плота, молейки се да не припадна. Кимна ми леко, преди да се обърне към Йоланда.

Откъсни поглед от секси професора. Откъсни поглед.

Очите ми отказваха да помръднат от Купър и бебето, сгушено върху гърдите му.

Нямаше смисъл да го отричам. Бях привлечена от него. И нямаше нищо, което можех да направя. Бях първокурсник в класа му, а той беше всепризнат професор. Със същия късмет можех да хлътна и по мъжа на луната.

Да, бях прецакана.

ДЕСЕТА ГЛАВА

По дяволите! Отново закъснявах! И този път не можех да обвинявам Грег. Е, всъщност, можех. Не осъзнавах колко много съм разчитала на него да ме събуди сутрин за класа на Купър. Единствената причина, поради която не проспях цялата сутрин, беше заради Пени, която не спираше да кълве прозореца ми, в търсене на Грег.

Забързах през тълпата от студенти, а неразресаната ми коса захвърча напосоки. Нямах даже време да си измия зъбите. Вероятно все още имах отпечатыци от възглавницата на бузите си.

Верен на думата си, на Грег му беше писнало да става рано в понеделник сутринта и беше решил, че социалният му живот е много по-важен от това всъщност да научиш нещо и се беше отписал от класа. Това беше оправданието му. Аз мисля, че просто мразеше факта, че имах по-високи оценки от него. Ако всъщност внимаваше в час и престанеше да се закача с Травис, нямаше да има средна оценка четири.

— Извинете. Съжалявам. — Изръчках си пътя през една група родители с децата им, които бяха на обиколка из кампуса. Някои от тях промърмориха с гневни тонове, докато ги подминавах.

Тъкмо когато приближавах сградата, една катерица ми пресече пътя и спря пред мен. Аз изписках и се ударих в една мека стена. Навсякъде хвъркнаха листи. Меката стена се обърна и между белия облак от листи се възрях в две сини езера.

Купър. Дъхът ми секна, когато се потопих в тези негови красиви очи.

И тогава го усетих. Привличането, гравитацията му, която ме придърпваше към него. Облягайки се аз вдишах, поемах възхитителния аромат на одеколона му. Сърцето ми запърха, когато тъмните му мигли се спуснаха леко и се загледаха в устните ми. Страхувах се да дишам, страхувах се да помръдна.

Бавно, ръката му се повдигна към бузата ми и устните му се разтвориха.

О, боже мой! Отново ли сънувах?

— Никол — пръстите му погалиха брадичката ми.

Не беше сън. Наистина се случваше.

По дяволите! Трябваше да си измия зъбите.

Облизах устни, спомняйки си прелестния вкус на устата му от сънищата си и се зачудих дали ще бъде същия. Без да се интересувам от факта, че се намирахме в средата на двора аз се придвижих напред, а устните ми бяха само на сантиметри от неговите.

Дочу се бръмчене и той застина. Клепачите му трепнаха, сякаш се събуждаше от сън. Отскочи назад и върна маската на лицето си.

Извади блекберито си от джоба и заговори, докато натискаше няколко бутона.

— Госпожице Ашфорд, виждам, че отново закъснявате.

Какво, по дяволите? Първо ме игнорира близо целия семестър, а след това е на път да ме целуне. С всичките си студентки ли правеше така? Каква игра играеше? Беше ми трудно да повярвам, че това беше същият мил мъж от Джитърс, който купи сладолед на цял клас и целуваше бебета.

— И вие закъснявате — сопнах се.

Очите му срещнаха моите.

О, мамка му! Може би не биваше да викам на професора си по средата на кампуса.

— Аз съм преподавателят. Класът не може да започне без мен, но определено може да започне без вас.

— Е... аз... не е професионално да закъснявате.

Млъквай. Млъквай. Откъде идваше всичката тази смелост?

Той присви устни, което го накара да изглежда още по-секси. Толкова беше дразнещо. И разсейващо. Искрах да му остана ядосана.

— Това е въпрос на мнение — той се наведе, за да събере разпръснатите по земята листи.

— Ще ви помогна.

— Най-добре да използваш времето си, за да влезеш в час и да се подготвиш за днешната лекция. Или може би чакаш гаджето си?

— Нямам гадже и това не ви влиза в работата.

Раменете му се напрегнаха, а ръката му застина над един от листите, докато асимилираше информацията. За момент не каза нищо, след което продължи — Господин Милър няма ли да дойде днес?

— Той се отписа от курса.

— Виждам. — Той се изправи и натика листите в куфарчето си. — Въпреки това, часът започва след пет минути. Погрижи се да не закъсняваш.

Изумена, наблюдавах как невероятно широкият му гръб се отдалечава и изчезва в сградата.

Ето това беше копелето, което исках да видя.

Чувствайки се по-добре от това, че отново бях намразила Купър, влетях в залата и се настаних на мястото си. Професорът остави купчината листи прилежно върху катедрата, когато зае своето място. Оглеждайки аудиторията, той изчака стаята да притихне, и разбира се, отново избегна да погледне към моята част на стаята.

Скръстих ръце пред гърдите си и се намусих. Добре. Нещата се бяха върнали на мястото си. Той не ме харесваше и аз не го харесвах.

Тогава защо не можех да откъсна очи от него? Беше наистина дразнещо. Защо не можех да съм като Травис и да си драскам смешни картинки на котки по тетрадката?

И защо от ушите ми излизаше пара, докато наблюдавах как Джиана забива перфектно лакираните си нокти в Купър пред целия клас. Милостиви боже, това момиче носеше ли някога дрехи? Беше обута с обувки на ток, които бяха толкова високи, че изглеждаше така сякаш стъпва на пръсти. Късата пола, която носеше едва покриваше дупето ѝ. А потникът ѝ беше толкова изрязан, че ако направеше някое рязко движение и всичко щеше да изскочи. Барабар с фалшивите цици.

Купър кимна, прелиствайки листите си, докато тя му говореше усмихнато и го докосваше. В един момент той спря и ѝ каза нещо, което я накара да изквичи. Буквално подскочи към мястото си. И когато казвам подскочи имам предвид всичко.

Когато седна ми се усмихна самодоволно.

Не сме на състезание, сестро. Целият е твой.

— Е, къде е Грегстър? — Травис зае свободното място на Грег.

— Реши да се отпише от курса.

— Наистина ли? Не мислех, че ще го направи наистина. Трябва да му се обадя. — Травис се приведе напред и постави ръка върху чина

ми. — Двамата с Грег гаджета ли сте?

Зададе въпроса си толкова силно, че половината клас го чуха, включително и Купър. Той изгледа Травис, а челюстта му се стегна.

— Не, просто сме приятели.

— Супер. Можем да излезем някой път — той се усмихна, показвайки трапчинките си.

Зачудих се за това, което беше казал Грег, че Травис ме харесва. Не беше наистина мой тип, но можеше да е забавно.

— Разбира се. Звучи добре.

Проехтя силен трясък. Подскочих на мястото си и се обърнах към предната част на стаята.

— Сега, след като приковах вниманието на всички, можем ли да започваме или ще продължим с ритуалите по чифтосване, които изглежда са заразили целия клас, днес?

— Кретен — промърмори Травис. — Дъртакът Куп е истински трън в задника.

— Шшт! — Джиана се обърна в мястото си, мръщейки се. — Само защото няма да удължи срока на домашното ти, не значи, че е кретен.

— Казваш ти — отвърна Травис. — Защищаваш го само защото харесва другите ти таланти.

— Не че някога ще узнаеш какви са. — Тя изсумтя и му обърна гръб.

— Таланти? — прошепнах аз.

— Среща се с него всяка седмица, нали знаеш. — Направи неприличен жест с ръка, оформяйки я в „О“, след което притисна езика си към вътрешната страна на бузата си.

— Лекцията ми прекъсва ли ви, господин Брандън?

Зяпнах към Купър. Знаех си! Това обясняваше защо беше толкова мил с нея.

— Не, приключих.

— А вие, госпожице Ашфорд? — очите му срещнаха моите. Този път не отстъпих и не помръднах и със сантиметър. Нямах да му позволя да ми въздейства така. — Да не би брътвежите на господин Брандън да са по-интересни и образователни от лекцията ми?

Присвитите сини очи изгледаха кръвнишки, толкова различни от тези, в които бях гледала преди няколко минути.

Може би, каквото и да бях видяла по-рано беше някаква халюцинация или може би имаше мил брат близък, който също така беше учител по химия, защото този пич беше задник. Каквито и мисли да бях имала за него, че всъщност е мил и нежен, излетяха през прозореца.

— Не, сър. — Стиснах зъби, изненадана, че бях ядосана. И не бях сигурна, кое ме ядосваше повече — фактът, че Купър отново ме беше изложил пред целия клас или факта, че Джиана изживяваше моите мокри сънища.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бях пълен мазохист. Ето, казах го. Бях чувала, че да признаеш, че имаш проблем беше първата стъпка към разрешаването му. Нямаше никакво съмнение, че се възбуждах от болката, защото през последните няколко класа не можех да спра да мисля за Купър и всъщност започвах да се притеснявам за него.

Откакто се беше озъбил на Травис, не беше водил класа си до Джитърс. Единственото време, през което го виждах, беше в клас и тогава изглеждаше толкова различен от зашеметяващия, добре облечен професор, в който се бях сблъскала в началото. Брадата му беше гъста и занемарена и скриваше красивата му изваяна челюст. Дрехите му бяха намачкани, сякаш не му дремеше. Косата му изглеждаше така, сякаш не си беше направил труда даже да я среше. Въпреки че видът му на току-що претърколил се от леглото, го караше да изглежда още по-секси. Но това, което ме притесняваше най-много, беше налудничавият му поглед.

Загризах молива си, наблюдавайки как крачи по дължината на аудиторията, докато предаваше лекцията си. Даже гласът му беше изгубил искрата си.

Другите студенти също забелязаха промяната в Купър и клюките станаха жестоки.

— Отново пие — Джиана каза на червенокосата.

— Откъде знаеш?

— Мога да го усетя по дъха му.

Ръката ме сърбеше да избия самодоволната ѝ усмивка с един шамар. И аз бих прибягнала към алкохола, ако този език беше в моята уста. Кой знаеше къде е било това нещо?

— Направи същото нещо и миналата година, около това време на месеца — продължи тя.

Червенокосата се изкиска.

— Правиш го да звучи сякаш има предменструални симптоми.

Джиана се засмя.

— Не, сериозно. Изгубил е някой близък по това време от годината. Мисля, че е била годеницата му.

— О, уау. Да, чух за това. Казал ли ти е нещо за нея?

— Не може да се каже, че мислим много, когато сме заедно.

Още една минута и щях да върна закуската си. Бъркано тофу в цялата си светлина върху тясното потниче стил „нека ти покажа зърната си“ на Джиана.

— Можете да вземете изпитите от предната част на стаята, до кутията с носни кърпички оставена за тези, които може да имат нужда от тях. А предвиждам, че изобщо няма да са малко — сърдитият глас на Купър проехтя в залата, докато оставяше листите на масата.

Човече, наистина не беше лесно да го съжаляваш.

Джиана беше първата отпред. Погледна надолу към листа си и се намръщи. Скръсти ръце на гърдите си и затрака с обувката си по пода, чакайки да привлече вниманието на Купър. Той беше зает да обяснява оценката на един плачещ студент. Въпреки остроото си изявление, беше учудващо търпелив, докато обясняваше. Толкова беше притеснен за студента, че не забеляза Джиана, която го чакаше. Или още по-добре, игнорираше я нарочно.

Усмяхнах се, когато тя излезе намусена. Нещо ми казваше, че не бяха заедно — ако изобщо бяха излизали като цяло.

— Вчера се натъкнах на Грегстър — Травис каза, когато тръгнахме към масата. — Каза ми, че рожденият ти ден приближава.

— Ъм, да — очите на Купър се вдигнаха към мен. Бързо погледнах към купчината с изпити. Бяха наредени азбучно по фамилия. Взех купа с имената А-Д, очаквайки да намеря листа си най-отгоре. Но не беше там.

— Защо не те изведе някъде да празнуваме този уикенд? Клуб Вортекс ще прави нощ на 80-те. Чух, че може да стане голям купон.

Взрях се в обнадеждените очи на Травис. Вечерите през уикендите обичайно бяха изтощителни, след като бях работила цял ден в Джитърс. Да се излегна във ваната с книга в ръка ми звучеше по-забавно от това да изляза с Травис. Навършването на двадесет и една не беше нещо голямо за мен. Просто поредната година без признателност от родителите ми. Още едно напомняне, че вместо да приключвам с обучението си в университета, бях много назад и едва

сега го започвах. А и без това не носех много на алкохол, затова и избягвах да пия.

— Ами, аз...

— Госпожице Ашфорд, може ли да поговоря с вас?

Премигнах, шокирана че Купър извика името ми. Бяха същите думи, които беше използвал в съня ми! Пресегнах се към рамото на Травис и го оципах.

— Ауч! Това защо беше?

Мамка му! Не сънувах.

— Съжالياвам. Ще се върна след малко.

Невероятните сини очи се впиха в мен, карайки пеперудите в стомаха ми да пърхат. Искаше ми се да престане да го прави.

В момента, в който ме хвана за ръката и ме издърпа от тълпата студенти около масата, по тялото ми премина ток, карайки сърцето ми да се блъска диво в гърдите ми. Глупаво тяло. Не искаше да ме слуша. Защо не можех да се чувствам така, когато Травис ми се усмихнеше?

Когато се отправихме към едно тихо ъгълче в залата, спомена за него, притискащ бебето към гърдите си нахлу в съзнанието ми. Не исках да си спомням, че можеше да бъде мил и нежен, когато искаше. Пръстите му прогаряха рамото ми и всичко, което можех да мисля, бе, че исках повече от него. И за момент се зачудих какво ли щеше да е чувството да съм обгърната от мускулестите му ръце.

Когато спряхме погледнах към него, спомняйки си съня и чувството на наболата му брада по брадичката, шията и гърдите ми. Размърдвайки се, се опитах да се освободя от нарастващото желание ниско в стомаха ми.

— Имате нужда да посетите дамската тоалетна ли, госпожице Ашфорд?

Очите ми се присвиха. Изглежда се забавляваше. Какво беше това в него, което ме караше да искам да му ударя шамар и в същото време да го хвана за яката и да притисна устните си в неговите? Толкова беше вбесяващо.

— Не — сопнах се. — За какво искахте да ме видите?

— За това. — Размаха изпита ми. — Оценката ти е неприемлива за студент от твоето ниво.

Оу, мамка му. Бях се провалила на изпита. Трябваше да уча повече. Родителите ми бяха прави. Бях обречена на провал. Чудех се

дали е твърде късно да се отпиша...

Замислих се. Я чакай. Да не би току-що да ми направи комплимент?

— Какво казахте?

— Направила сте осемдесет и девет точки на изпита — той вдигна листа. — Въпреки че е един от най-високите резултати в класа, очаквах повече от вас.

Мамка му! Направила съм една от най-високите оценки в класа. Да му се не види! Не бях толкова глупава за колкото се мислех.

— Аз... ъ... уау!

— Съвсем не мисля, че това е резултат, от който трябва да сте впечатлена, госпожице Ашфорд. Имайки предвид изпълнението на последната ви задача, очаквах много повече. Помислих, че може би от работата ви в Джитърс не ви остава достатъчно време за учене, но сега виждам, че намеса имат — очите му се преместиха върху Травис — други занимания.

— Моля? — не можех да повярвам на ушите си.

— Въпреки че следвате в Държавния Тексаски университет, а не в Масачузетския технологичен институт, имате интелекта да стигнете далеч, ако се съсредоточите върху учебните си занимания, а не върху лекомислени социални събития.

— Нямам представа за какво говорите. — Не можеше да има предвид Травис, нали? Просто си внушавах разни неща, нали? Кой професор правеше така? Първо ме игнорираше, след това си вреше носа в работите ми. Настроенията му се сменяха толкова бързо, че ми се завиваше свят.

Купър приведе глава, когато се приближи към мен. Можех да усетя лекият аромат на одеколона му. Невероятните му сини очи блестяха, докато говореше:

— Ако бяхте отделила повече време да учите и по-малко да пърхате от момче на момче, можеше и да имате по-добър резултат. Това е институция за висше образование, не парти-зона.

Застивайки, принудих дясната си ръка да остане на мястото си и да не полети във въздуха, залепяйки се за дразнещо красивото му лице.

Кой беше той да ми казва с кого да излизам? Присмял се хърбел на щърбел, а? Искях да го попитам за Джиана.

— Първо на първо, социалният ми живот не е ваша работа. И за ваша информация, не съм такава каквато ме изкарвате. Даже не излизам с никой. Не че това ви влиза в работата.

— Не, не ми влиза в работата. — Лицето му посърна за момент и в очите му премина копнеж, преди да овладее изражението си. — Но е моя работа да се грижа за благосъстоянието на студентите си и да изтъквам потенциал, когато видя такъв.

Ето. Каза го отново! Мислеше ме за умна. Размекнах се за момент преди отново да ме зашлеви с думите си.

— Приемете съвета ми и стойте далеч от Травис. Не е за вас.

— Не можете да ме командвате. Не сте ми баща.

Лицето му се изкриви сякаш го бях пробола с нож. Премигнах и маската се върна отново на мястото си, а аз се зачудих дали не си го бях представила.

— Мога да излизам, с който си поискам — добавих.

— Предложих ви го само във ваша полза. Ако ме извините, имам други студенти, които желаят вниманието ми.

Онемяла се загледах в него, докато се върна обратно към масата и заговори с група студенти, които го чакаха.

— Лоши новини? — попита Травис, когато се върнах при него.

— Не, просто си взех изпита.

Поглеждайки към оценката той се усмихна.

— Не е зле.

— В настроение съм за празнуване. В колко часа ще ме вземеш в събота? — гласът ми беше толкова висок, че проехтя из стаята.

Студентите зашепнаха, когато се взираха в мен и Травис. Всички бяха чули.

Когато минахме покрай Купър, не можех да не се усмихна, когато видях как застива. И той беше чул.

Да, чу ли това, професор Любопитко.

Когато с Травис излязохме от стаята, той постави ръка ниско на гърба ми. Усмихнах му се, докато говореше оживено за плановете си за събота вечерта. Опитах се да се съсредоточа върху това, което казваше, но единственото, за което можех да мисля, беше отчаяното изражение върху лицето на Купър и как беше останал сам, стискайки катедрата с ръка, докато ни гледаше как си тръгваме.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не можех да повярвам, че бях казала на Травис, че ще изляза с него в събота. И още по-зле не можех да повярвам, че казах на Лу, че ще открия вечерта на талантите с китарата си.

Лу не ми беше казал, че ще рекламира събитието в университетския вестник.

С моя снимка.

На цяла страница!

Трябваше да се досетя, когато Грег напусна къщата рано сутринта хилейки се така, сякаш беше скроил нещо. Напоследък излизаше доста често с Травис, уж ходеха на фитнес и тренираха. Затова не се усъмних, докато не се оказах седнала на масата в кухнята и взираща се в лицето си на вестника.

Този плъх щеше да си го получи. Той беше единственият човек, който имаше моя снимка, на която свиря на китара.

Огледах препълненото кафене. Мислех, че ще свиря за Рейнбоу, Грег и може би за още няколко души, тъй като четвъртъците бяха спокойни. Всяка маса беше пълна.

Простенах и ударих глава в плота. Може би ако се престорех на болна, можех да се измъкна от това и от срещата си с Травис. Щях да отстраня с един куршум, два заека.

— Нервна ли си, скъпа?

Погледнах нагоре. Рейнбоу стоеше от другата страна на плота. Беше толкова красива и естествена, облечена с изумрудено зелен потник и тъмни панталони. Червената ѝ коса се спускаше по раменете ѝ в оформени къдрици. Даже имаше лек цвят на устните си.

— Малко.

— Ще се справиш чудесно. Грег ми каза, че свириш много добре. Толкова е развълнуван, че ще те чуе да свириш отново. Каза, че отдавна не си го правила и че те кара да се усмихваш.

Въздъгнах. Толкова беше трудно да му се сърдиш. Бях толкова заета с часовете, оправяйки се с Купър и откачените халюцинации, че

не бях имала време да свиря.

— Рейнбоу Скай! Не ми казвай, че всъщност си излязла от къщата без Медоу. — Лу изтича до Рейнбоу и я прегърна. Беше ми трудно да си представя дивите бягства, за които Рейнбоу беше намекнала, когато са били в Удсток. Беше по-нисък от нея с една глава, въпреки че тя беше с ниски обувки.

— Медоу все още е в Тибет — въздъхна тя. — Искаше ми се да е тук. Щеше да ѝ хареса. Къде е Грег? Не отиде ли да ти вземе китарата?

— О, точно така. — Лу щракна с пръсти. — Забравих да ти кажа, Нина.

— Никол.

— Да, Никол — ключих поглед с Рейнбоу. Изражението на лицето ѝ беше развеселено. — Грег се обади преди час, за да каже, че ще закъсне. Нещо свързано с розов чай. Или май беше рай.

Лу почеса глава.

В този момент, Грег влетя в кафенето с Травис плътно след него. Лицето му беше почервено. И двамата се задъхваха сякаш бяха бягали.

— Розови чаени чаши — изпъшка Грег.

— Закъсня — казах аз — И звучиш като лунатик.

— Розови чаени чаши — повдигна ръка и поклати глава. — Има... розови чаени чаши... в МОЛ-а... паркинга.

— Какви ги говориш? И ето. — Подхвърлих им по едно шише вода — Изглеждате така сякаш ще припаднете всеки момент.

— Мерси — Травис се усмихна. Присвих очи и погледнах от него към Грег. Не знам защо, но имах странното чувство, че бяха намислили нещо.

— Розови чаени чаши. Нали знаеш. Онези, в които се въртиш — Грег каза отпивайки от водата. — О, ето ти китарата. Това нещо става доста тежко, след като пробягаш няколко пресечки.

— Колата ми се развали в МОЛ-а — обясни Травис. — Бяхме на път за тук, когато Грег видя карнавала. Не спря да говори за него, докато не спрях колата, за да го видим.

— Карнавал, Никол! — Очите на Грег блеснаха. — Трябва да отидем. Утре. Приеми го като празненство по случай рождения ти ден. Имат даже от онези въртележки, които те оставят в безтегловност. Нали ги харесваш.

— Става ми лошо от чаените чаши — отворих калъфа на китарата си, за да се убедя, че е наред. Кой знаеше, в какво я е удрял по пътя до тук.

— Оу, хайде де. Ще бъде забавно.

— Ами ти? — попитах Травис.

— Утре е петък.

— Да? И? — защо ме гледаше толкова странно?

Изгледа Грег с поглед, който казваше: „Тя шегува ли се?“.

— Имаме си куотърбек тук. Ранният следобед в събота имат мач?

— И? — все още не разбирах.

— Мъжът трябва да си пази силите за играта, жено — Грег завъртя очи.

— И за срещата ни в събота вечерта — Травис смигна.

Ъгх, мъже.

— Моля те, Никол — Грег ме погледна с тъжните си очи.

Мразех, когато правеше това.

— Ще бъде забавно. А и без това си ми длъжница.

— Длъжница?

— Да, двамата с Травис ще ходите в клуб Вортекс без мен — нацупи се той.

Очите ми се преместиха върху Травис, който изведнъж беше много заинтересован от етикета на бутилката с вода.

Да, определено ставаше нещо.

— Можеш да дойдеш с нас. Той няма да има нищо против. Нали, Травис?

Изненадан, очите на Травис се стрелнаха към Грег. Сякаш чакаше за наставленията на Грег.

— Не мога — Грег се приведе и прошепна. — Майка ми ще идва на посещение. Искан да поговорим.

— Защо не си ми казал досега? — прошепнах ядосано. — Ще откажа срещата си. Искан да съм до теб.

Това беше огромен напредък. Майката на Грег беше плаха жена. Никога не се беше опълчвала срещу желанията на съпруга си, а той ги беше заявил съвсем ясно.

— Трябва да се справя с това сам — сериозните му очи се вгледаха в моите. — Ще ти разкажа всичко по-късно. Обещавам.

Той се изправи и се усмихна.

— А сега за карнавала.

Погледнах към светлосините му очи. Болка и страх се криеха зад игривата му усмивка. Карнавалите никога не са ми били присърце. Нещо в тях винаги ме караше да се чувствам тъжна. Но ако можех да го разсея да не мисли за предстоящата среща с отчуждената си майка поне за една нощ, тогава чаени чаши пригответе се идвам.

— Добре, добре. Ще отидем на карнавала утре. Само ми обещавай да не ме освиркваш тази вечер.

— Кога съм те... а, да! — Той се закиска. Последният път, когато бях свирила пред публика, беше през юношеските ми години. Двамата с Грег бяхме спорили за песента, която щях да свиря. Аз исках да е Крийп на Рейдиоход. Той преминаваше през фазата си на Селин Дион и искаше да свиря „My heart will go on“. Инатът ме освиркваше и съскаше неодобрително през цялото представление.

— Е, зависи какво ще свиря тази вечер. — Намръщих се. — Шегувам се, шегувам се. Сериозно, Никол, трябва да се отпуснеш малко.

— Просто отивай на масата — избутах го закачливо.

Когато Лу съпроводи всички до масата, която им беше запазил близо до сцената, аз седнах в ъгъла, настройвайки струните на китарата си. Нямах представа какво щях да изсвирия.

Огледах се наоколо из препълнената стая, надявайки се, че хората просто ще си тръгнат. Не. Ако не друго, то изглежда имаше още повече.

И тогава го усетих. Някой ме наблюдаваше. Разбира се, хората сигурно ме гледаха. Аз бях единствената с китара, която щеше да излезе на сцената. Но това беше различно. Сякаш някой ме викаше.

Обходих стаята с поглед и очите ми се спряха върху два тлеещи сапфира. Купър стоеше в най-отдалеченият ъгъл, на същото място, където беше стоял, когато последно беше довел учениците си за сладолед.

Поех си рязко въздух.

Беше тук.

Пеперудите запърхаха в и без това нервния ми стомах.

Погледът му задържа моя. Видях бърз проблясък от светлина и звуците от смях, въртящи се колела и музика проехтяха в главата ми.

Изпитах внезапната нужда да отида при него, да погалья бузата му и да премахна неспокойствието от очите му. Защо беше тук? Защо сега?

Една изтънчена ръка бавно обърна лицето му, отнемайки сините очи на далеч и прекъсвайки връзката ни.

Стиснах китарата си, очаквайки да видя Джиана. Премигнах с изненада, когато видях жена в бизнес костюм да стои срещу него. Изглеждаше малко по-голяма от мен и беше зашеметяваща. Дългата ѝ до брадичката коса обрамчваше порцелановото ѝ лице. Гъстият прав бретон висеше като коприна над кафявите ѝ очи. Косата ѝ беше прецизно оформена в стил 20-те, само че малко по-дълга. Розовите ѝ устни се движеха, докато говореше на Купър. Той я гледаше така сякаш тя беше Луната.

Сърцето ми се сви.

Не можех да обясня защо. Бях свикнала да виждам как жените му се хвърлят отгоре, особено Джиана. Но това беше различно. Никога не го бях виждал да гледа някой както гледаше нея.

Задавих едно ридание, което изобщо не биваше да се появява. Защо трябваше да ме интересува, че е довел приятелката си в Джитърс? Ако не друго, то показваше колко е евтин, щом станеше въпрос за срещи.

Микрофонът изпраця, когато Лу го включи.

— Човече, това беше силно — каза той. — Добре, всички. Искам да ви благодаря, че дойдохте. От Джитърс сме горди да ви представим един от нас. Моля посрещнете с аплодисменти — той погледна надолу към отворената си длан — Никол Ашфорд.

Стомахът ми се сви от ужас, когато се отправих към центъра на сцената. Все още не бях решила коя песен да изсвирия. Прокарах пръсти няколко пъти по струните и вдигнах поглед към публиката, борейки се с желанието си да погледна към Купър.

— Ухааааа! — Грег извика.

Публиката се засмя и аз усетих как лицето ми почервенява. Погледнах към гордото лице на Грег и окуражителните очи на Рейнбоу.

Това се очакваше да бъде забавно, по дяволите! Нямах да позволя на Купър и Фръцлата да ми развалят вечерта. Може и да не бях най-умният студент. Не бях световноизвестен пианист като майка ми и

баща ми, но знаех със сигурност, че свиря адски добре на китара. Дали класика или не, музиката беше в кръвта ми.

Изпъвайки рамене, стрелнах поглед към Купър, решена да не се разпадам на парченца само защото беше довел приятелката си тук. И в този момент ме осени. Знаех точно какво ще изсвирия.

Из публиката се дочу тихо шъткане, когато изсвирих първите няколко акорди на „Sweet Child O’Mine“. Беше станала любимата ми песен откакто бях чула версията на Шерил Кроу. В момента, в който отворих уста и запях за детските спомени, ме обзе спокойствие. Случваше се всеки път, когато я пеех.

Изглежда всички се наслаждаваха на песента. Лу и Рейнбоу се държаха за ръце, поклащайки ги във въздуха. Други пееха припева заедно с мен. Грег и Травис бяха извадили телефоните си и бяха включили светкавиците си, докато ги размахваха във въздуха.

Вълнението беше заразно. Задрънках струните силно, изгубвайки се в песента. Забавлявах се толкова много. Не ми се искаше песента да свършва, затова я започнах отначало. Когато стигнах частта, където се пееше за очи, които бяха сини като ясното небе не можех да се спра. Погледът ми срещна този на Купър.

Лицето му беше преbledняло сякаш беше видял призрак. Дори изисканата дама изглеждаше ужасена.

Препънах се на една нота и бързо се поправих. С всяка следваща нота, лицето му се изкривяваше от болка, сякаш натисках с нож дълбоко в гърдите му. Когато стигнах до припева, той се изправи рязко и излетя навън.

Изсвирих последната нота и замръзнах. Шокирана, едва чух аплодисментите и виковете за още. Трябваше да съм щастлива. Трябваше да съм въодушевена от комплиментите.

Но всичко, за което можех да мисля, беше красивото лице на Купър изкривено от мъка и смъртоносният поглед, който изисканата дама ми отправи, преди да хукне след него.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сигурен ли си, че си добре, Грег? Изглеждаш леко позеленял. Можем да починем малко.

— Няма нужда от почивка. Добре съм, виждаш ли — той се усмихна за момент, преди да простене тихо.

След начина, по който Купър и приятелката му бяха реагирали на изпълнението ми, бях благодарна, че се бях съгласила да дойда на карнавала. В момента, в който видях блещукащите светлини и чух музиката, усетих дърпане в гърдите си. Но виждайки Грег толкова развълнуван успях да се разсея от чувството. Забавлявахме се адски много. Или по-скоро аз се забавлявах, наблюдавайки как Грег се опитваше да не повърне хотдога си.

Засмях се.

— Казах ти, че чаените чаши ще ти дойдат в повече. Все още ли искаш да се качиш на Нулевата Гравитация?

— Да, само ми дай няколко минути.

— Не разбирам. Защо се тормозиш. Нямах какво да доказваш.

Той погледна надолу смутено.

— Хванах се на бас с Травис.

— Сериозно ли, Грег? Такова момче си. Колко?

— Петдесет долара.

— Петдесет! — шляпнах рамото му. — Сигурно е хубаво да плуваш в пари. Знаеш ли колко време ми отнема да спечеля това в Джитърс?

— Ау! — той хвана ръката ми — Изрежи си ноктите, жено.

— Поне цветът на лицето ти започва да се връща обратно — засмях се. — И говорейки за Травис. Не можеш да скриеш нищо от мен. Знаем, че двамата сте намислили нещо.

Широки бебешко сини очи се взряха право в моите.

— Не знам за какво говориш.

— Двамата се държахте странно снощи. Какво става?

— Нищо.

— Грег... — поставих ръце на кръста си и затропах с крак.

— Добре, да. Има нещо, което трябва да ти кажа за Травис. Ооо, виж врачка.

— Грег, ще ми измъкнеш ръката! — изпищях, когато ме задърпа към входа на някаква цветна шатра. Отпред висеше табела.

Гледане на ръка, предсказване на бъдещето.

Мадам Захра.

— Винаги съм искал да ми гледат на ръка — каза той.

— Откога?

— Отпреди две секунди. Хайде. — Той ме дръпна в шатрата. Преди да успея да кажа още нещо, една жена забърза към мен.

— Заповядай, скъпа. Очаквах те. Седни. Аз съм мадам Захра.

Посочи ни към една маса в центъра на просторната шатра. Приличаше на обичайната палатка на врачка. Свещи трепкаха в кръг около голяма кристална топка. Големи пухкави възглавници покриваха земята.

— Колко вълнуващо! — Грег се настани на една от възглавниците.

Сядайки, мадам Захра опъна дългата си, червена рокля и намести червения шал, който покриваше главата ѝ. Големи, кръгли обеци се люлееха, докато се движеше и се удряха във вълни от прошарената коса, която висеше до раменете ѝ.

Повдигнах вежда. Бях чела за някои от врачките по карнавалите. Всичко всъщност беше една голяма измама. Нямах начин някой да знаеше бъдещето. То беше само дим и огледала.

— Не си ли една малка красавица? Това ще е първото гледане и за двама ви. Мога да го видя.

Грег подръпна ръката ми, а очите му ме замолиха да се присъединя до него.

Е, добре, предполагах всеки трябваше да си изкарва някак прехраната, нали? Жената изглеждаше мила.

— Да — съдържах се да не завъртя очи и се наместих до Грег.

По-вероятно беше да ни е чула. Грег беше наистина шумен.

Тя се пресегна към ръката ми. Кокалестите ѝ пръсти се плъзнаха по дланта ми, карайки ме да потръпна.

— Хммм, интересно.

— Какво има? — Грег надникна към ръката ми.

— Виждам прекъсване по линията на живота ти. Внезапно прекъсване.

Грег се приведе напред и присви очи. След което облиза пръст и го потърка върху дланта ми.

— Това е петно от химикал.

— Ююю! Спри се, Грег — издърпах ръката си от мокрия му пръст.

— На мен ли ми викаш? Ти си тази с мръсните ръце.

Мръщейки се, аз се обърнах обратно към мадам Захра.

— Извинете приятеля ми. Все още се опитва да се съвземе от чаените чаши. Не му остана никакъв кислород в мозъка, от всичкото онова пиццено.

Поставих ръката си обратно в нейната.

Тя се усмихна и си сложи чифт очила.

— Да, така е по-добре. Виждам много красив мъж, който е навлязъл в живота ти неочаквано.

Захапах език. Всички врачки казваха това.

— И този мъж е любовта на живота ти.

Сапфирени очи се появиха в съзнанието ми. Стиснах зъби и избутах настрани мислите за Купър.

— Хмм, това е странно — тя си пое рязко въздух и раменете ѝ се сковаха.

Космите на врата ми настръхнаха. Силен, свистящ звук като бял шум изпълни ушите ми. Искях да си отскубна обратно ръката и да побягна. Трябваше да си повтарям, че това е просто част от представлението.

Тя изпусна една въздишка и бавно постави ръката ми на масата. Облегна се назад и потърка слепоочието си.

— Какво има?

Повдигна един пръст, задържайки очите си затворени.

Погледнах нервно към Грег. Той присви рамене. Това не бе нормално, нали? Защо не ми говореше за високия, тъмен, красив мъж, за бялата ограда и за двете деца, които щяхме да имаме?

Най-накрая, мадам Захра отвори очи. Пресегна се през масата и хвана двете ми ръце, сякаш подготвяйки ме за това, което щеше да ми каже.

— Не знам как да ти кажа това. Всичко, което мога да ти кажа, е да се пазиш от Вортекс. Ще те засмуче и ако се предадеш, ще изчезнеш завинаги.

— Чакай малко! — извиках, когато стана да си тръгва — Къде отиваш? Какво имаш предвид „Вортекс“?

— Съжалявам. Само това мога да ти кажа — тя побърза да излезе от шатрата.

Обърнах се към Грег сразена.

— Какво беше това?

Той се засмя нервно.

— Постановка?

Клуб „Вортекс“ ли имаше предвид? Щеше ли да се случи нещо, ако излезех с Травис? Откъде знаеше, че ще излизам с него?

Отговорът ме осени и аз се засмях. Беше малко студентско градче през уикенда. Имаше само един денс клуб в града. Просто беше направила късметлийско предположение.

— По дяволите, много е добра. Не мога да повярвам, че едва не се хванах.

Тогава защо не можех да се отърся от чувството, че казаното от нея беше истина?

В момента, в който слязохме от „Нулева Гравитация“, Грег изтича до близката мъжка тоалетна. Поради някаква причина въртележките не ми действаха зле и умирах от глад.

Последвах нюха си и се заклатушках около палатките с най-различни игри. Купих си дантелени мекички и си похапвах щастливо, когато чух познат глас.

Купър!

Пъхайки последното парче в устата си, побързах да се скрия зад една голяма плюшена панда, когато се показа иззад ъгъла с Фръцлата увиснала на рамото му.

Бях шокирана от начина, по който изглеждаше. За някой, който се предполагаше, че е на среща, изглеждаше ужасно. Носеше същите дрехи от снощи. Наболата му брада беше гъста, сякаш въобще не се беше бръснал.

Фръцлата погали рамото му, а на лицето ѝ играеше усмивка. Искаше ми се да закрача право към нея и да ѝ кажа да се разкара. Беше повече от ясно, че на него не му се стоеше тук.

Приблжих се напред, за да чуя това, което му казваше.

В този момент, един от десетките кабели по земята реши да ме нападне и аз се спънах.

С лице напред.

Повалейки пандата.

И няколко от приятелчетата ѝ.

Добре де, целият рафт.

— Хей! — момчето, което ръководеше шатрата извика, когато заваляха панди, лъвове, катерици и маймуни.

Да, безшумието не ми беше в кръвта. Трябваше да зачеркна ЦРУ от листа си за професионална реализация.

— Съжалявам — подскочих, когато момчето започна да ме проклина със силния си акцент. Очите на Купър се разшириха за момент, след което Фръцлата докосна рамото му и му каза нещо. Той кимна и си тръгна.

Стиснах оцапаните си с пудра захар ръце в юмруци. Ако не бях заобиколена от цяла зоологическа градина щях да ѝ дам да разбере. Вместо това, опитах да оправя бъркотията, която бях направила.

— Чакай, нека ти помогна да ги вдигнеш — пристъпих на пръсти и закачих голямата панда обратно на куката.

— Ето — отстъпих назад, готова да вдигна още една, когато един отделен рафт пълен с костенурки, акули и морски звезди, падна.

Минувачите ме гледаха с онова бавно зяпащо изражение, с което хората наблюдаваха инцидентите по пътя, които подминаваха с колите си.

— Не! Не искам повече помощ от теб. Тръгвай си. Тръгвай си, веднага! — момчето ме изпъди.

Завъртях се, благодарна, че нямаше да ме накара да му платя за бъркотията, която бях направила. Направих крачка и се блъснах във Фръцлата.

— Ти си Никол.

— Д-д-да — заекнах, твърде изумена, за да мисля за всичките неща, които исках да ѝ кажа само преди няколко секунди.

— Знам какво се опитваш да направиш и няма да ти се размине — сопна се, а очите ѝ горяха.

Премигнах, объркана.

— Не знам за какво говориш.

— Мислиш си, че можеш да го примамиш в леглото си? Е, направо целуни жалкия си задник за сбогом — тя нави ръкавите си.

Ченето ми увисна.

— Не изпитвам никакъв интерес към професор Купър.

Тя се изсмя.

— Всички момичета сте еднакви, мислите си, че само защото има добро сърце, можете да се възползвате от него. Мислите си, че трябва само да поклатите дупета и ще можете да забиете ноктите си в него и милионите му.

— Неговите мили... — замислих се за това, което Джиана беше казала за патентите му. — Виж, ето какво. Не знам от къде ти е хрумнало, че се опитвам да го примамя. Дори не ме познаваш.

— Познавам типа ти. Но ти, ти си най-долната от всичките. С тази... тази... — миглите ѝ запърхаха, когато преглътна измъчено. Сякаш щеше да се разреве. — Откъде знаеш за нея?

— За кой?

Ноздрите ѝ се разшириха.

— Знаеш за кого говоря. С тази коса и песента. Знаеш точно какво да направиш. — Тя се приведе напред, а гласът ѝ стана заплашителен. — Чуй ме, Никол, ако това е истинското ти име. Стой далеч от него. Или ще се наложи да се разправяш с мен.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Честит рожден ден! — Грег извика, когато пристъпих в къщата.

Усмивнах му се отпаднало. Беше дълъг ден в Джитърс. Не спирах да бъркам поръчките. Даже Лу ставаше нетърпелив. Не можех да избия думите на Фръцлата от главата си и това ме вбесяваше. А още по-зле беше, че не знаех дали да сгълча Купър и да му кажа да държи приятелката си далеч от гърба ми, или да го попитам дали е добре.

— Да, уипии. — Завъртях пръста си във въздуха и се плъснах върху един от барбароните. Чу се силно разпорване и зрънцата се изсипаха по пода.

— Грег, направи ми услуга и просто ме нокаутирай или нещо такова. — Отметнах главата си назад и затворих очи. Това определено не беше най-добрият ми ден. Или пък седмица.

Или година!

— Изглеждаш така сякаш това може да ти е от полза. — Отворих очи и видях бутилката с вино, която размахваше над мен. Повдигайки се на лакът отскубнах бутилката от ръцете му.

— Мерси.

— Ще донеса чаши.

Когато се върна от кухнята и ми наля догоре, се загледа в мен с разширени очи.

— Страхувам се, Никол.

— Хей. Всичко с майка ти ще бъде наред. Ще дойде да те види, нали? Това трябва да означава нещо. — Увих едната си ръка около раменете му. — Ще остана с теб ако искаш.

Той отпи голяма глътка от чашата.

— Не, трябва да го направя сам. Не ти казах това, но има няколко новини, които трябва да ѝ съобщя, а не мисля, че ще е достатъчно силна да ги чуе.

— Какво има?

— Не мога да ти кажа. Не още. Не ми се сърди — очите му замолиха моите. — Трябва да запазя това за себе си за известно време.

— Добре. Разбирам. Помни, че без значение какво, винаги съм до теб. — Отпих от виното — Хубаво е. Откъде го взе?

— От Рейнбоу. Има цял леген отвън.

Изплюх виното. Пръски се разхвърчаха от устата ми и право в лицето му.

— Ужас, Никол! Просто се шегувах.

— Нека ти. — Засмях се, когато забърсах лицето му с кърпичка. Изображението на хипи версията на Люсил Бол, която мачкаше грозде се появи в съзнанието ми. Не можех да спра да се кикотя.

Поговорихме за малко, пиейки и смеейки се. Беше минало много време откакто бяхме говорили така. Казах му колко странно се държеше Купър напоследък и го попитах какво трябва да правя. Сигурно бяхме изпили твърде много вино, защото когато ми каза да приклеся Купър в офиса му и да го целуна, за да се освободя от сексуалното напрежение, всъщност си помислих, че е добра идея.

— Наистина ли стана толкова часа? — надникнах към телефона си.

Той погледна над рамото ми.

— По дяволите! Закъснявам. Трябва да отида да посрещна мама. А ти трябва да се приготвяш за срещата си.

Насилих се да стана. Стаята се завъртя леко.

— Внимавай — каза той, хващайки ме — Уау, Никол, изобщо не държиш на алкохол. Изпи само две чаши.

— Една и половина. Другата половина е по лицето и ризата ти. — Закисках се.

— Отивай да се приготвиш за Травис. — Той ме избута към стаята ми.

— О, и искам да ми разкажеш всичко, което се случи с майка ти. Всичко ще е наред. Ще видиш.

Травис спря лъскавия си, черен Корвет близо до клуб Вортекс, карайки малка група студенти да бягат за живота си. Едно момче облечено с тениска и бейзболна шапка на университета удари капака на колата.

— Пич! Гледай къде... о, хей Трав! Страшен мач днес.

— Благодаря, човече. — Травис извади ръка през прозореца и удари юмрука на момчето.

— Хубаво возило. — Момчето надникна в колата. — И маце.

— Колата е под наем. Не мацката. Ау! Защо ме удари?

— Харесваш ги диви, а, Трав? — той се засмя, когато си тръгна.

Изгледах Травис кръвнишки.

— Защото се държиш като кретен, затова.

— Беше просто шега, бебче. Спокойно. — Той излезе от колата и изтича до моята страна, за да отвори вратата.

Това не беше същият Травис, който бях свикнала да виждам в час. Държеше се като пълен нещастник. Не можех да повярвам, че всъщност бях похабила хубавия си грим за него. Даже бях облякла черната, секси рокля, която Грег ми беше дал за рождения ден. Беше твърде скъпа, но отказваше да я вземе обратно. Трябваше да призная, че имаше добър вкус и ме познаваше прекалено добре. Роклята обгръщаше всяка извивка и дълбокото, сърцевидно деколте ме караше да изглеждам така, сякаш наистина имах цици. Въпреки че едва покриваше дупето ми, дългите флорални, дантелени ръкави ме караха да се чувствам така, сякаш всъщност бях облечена, а не наполовина гола.

Протягайки ръка, той каза:

— Нека ти се реванширам на дансинга.

Въздъгнах.

— Добре.

Когато слязох от колата забелязах знак за забранено спиране.

— Ъм, Травис. Не мисля, че можеш да спиращ тук.

— Това е само за деня. Не се притеснявай. — Той се усмихна, разкривайки трапчинките си докато увиваше ръка около кръста ми.

Тълпите станаха все по-големи, когато приближихме входа на клуба. Хората се бяха наредили, за да влязат вътре. Други изглежда просто се мотаеха наоколо, смеейки се и разговаряйки. Приглушена музика звучеше от сградата и няколко двойки даже танцуваха на тротоара.

Няколко души зашепнаха и посочиха към нас. Знаех, че Травис е считан за известна звезда из кампуса, затова очаквах някои хора да го

познаят, но не и толкова много! Всичките го зяпаха сякаш беше рок звезда.

Изведнъж ръката му се скова. Вдигнах поглед, изненадана от реакцията му. Винаги изглеждаше така сякаш се радваше на вниманието. С напрегната усмивка, той промърмори нещо под нос. След което спря и ме обърна към него.

— Честит рожден ден, Никол. — Придърпа ме към себе си, сведе глава и целуна устните ми внимателно.

Насред виковете и подсвиркванията на тълпата, аз зачаках.

Зачаках за пърхането на пеперудите. Зачаках краката ми да се превърнат в желе. Зачаках мигащите светлини или дори откачените халюцинации, които имах напоследък. Зачаках нещо да се случи.

Нищо. Сякаш бях целуната от Грег.

Чак когато отстъпи назад го усетих отново. Привличането.

Погледнах от другата страна на улицата към Джитърс. Беше също толкова препълнено, колкото и клуба. Заради хладния въздух, повечето хора стояха отпред на верандата. Лу бързаше наоколо с чаши кафе и горещ шоколад. Забеляза ме и повдигна палец. Бях учудена, че ме беше познал от такова разстояние.

И тогава го видях.

Сам на една от масите стоеше Купър. Не можех да помръдна. Нямах съмнение, че се взираше право в мен. Бях усетила него. Беше той. Винаги беше той! Защо Травис не беше този, който можеше да накара света ми да спре да се върти?

Очите ми се преместиха между Купър и Травис. Речта, която бях подготвила за него и Фръцлата, излетя през прозореца. Всичко, което можех да направя е да стоя и да се вирам в Купър като поразено от любов момиче. И хич не ми харесваше. Искях това да спре. Веднага.

Умствена бележка: *Не смесвай виното със сексуална неудовлетвореност, защото ще свършиш правейки нещо глупаво — като това.*

Сграбчих Травис за яката и го дръпнах към себе си. Устните ни се заключиха. Не беше нежна, мила целувка, каквато той ми беше дал. Беше отворени усти и преплетени езици.

Нищо.

Ядосана, задълбочих целувката още повече.

Отново, нищо. Нямаше ускорен пулс, нямаше изтръпване, нито малък трепет.

Мамка му!

Травис повдигна глава и ме погледна изумен.

— Започваш рано, а, Трав? — Едно момче, което беше толкова голямо, че приличаше на футболист, удари Травис по гърба.

Шокираното изражение бързо изчезна, устните на Травис се извиха в усмивка.

— Можеш да се обзаложиш.

Той ме хвана през кръста и ме поведе в клуба. Следвайки го, аз поставих ръка на гърба му и се заборих с желанието да погледна назад.

В момента, в който влязохме в клуба, се почувствах така сякаш се бях пренесла в музикално видео на MTV от 80-те. Хората изглеждат приемаха 80-те много на сериозно и се бяха постарали с костюмите си. Видях Адам Ант с боя по лицето да танцува с Тони Базил, която размахваше помпоните си.

Докато вървеше през клуба, почти всички, които подминахме извикаха името му. Той им помахна, задържайки ръката си около кръста ми. Сякаш искаше да се убеди, че всички знаеха, че съм с него, все едно ме показваше пред приятелите си. Странно. Никога не се бях мислила за трофей, но явно това изглеждаше така.

Очаквах да ме задърпа наоколо и да ме представи на приятелите си футболисти. Вместо това ме настани на една маса и се отправи право към бара. Барманът облечен точно като Бой Джордж, му се усмихна приятелски, погледна към мен и постави шот с текила върху бара. Травис отметна глава назад и изпи на екс златистата течност.

Какво му ставаше? Сякаш се подготвяше за нещо.

Върна се обратно на масата с питиетата ни. Отново с онази пресилена усмивка. Въздъгнах и отпих от студения си чай Лонг Айлънд.

— Искаш ли да танцуваме? — попита, след като си изпих питието.

— Разбира се.

Той изпи остатъка от питието си и хвана ръката ми. Придвижи се бавно към центъра на дансинга. Сякаш искаше да се убеди, че хората ни наблюдават.

Стори ми се, че го чух да промърморва нещо от сорта на „Можеш да се справиш“.

Преди да успея да го попитам „С кое?“, той ме придърпа към себе си и ме притисна към гърдите си.

Докато танцувахме, ръцете му шареха по тялото ми. Но не се усещаше така сякаш му доставя удоволствие. Нито пък на мен. Усещах го като проверка от охраната. Когато ръцете му се плъзнаха надолу към дупето ми, аз отскочих назад изненадана.

— Какво има? — той ми хвърли една секси, крива усмивка.

Бях глупачка. Бях с напълно нормално, секси момче, по което всяко едно момиче в клуба въздишаше и който очевидно ме желаше, и аз какво? Мислех за него като за брат?

Проклет да е този Купър! Защо не можеше да си пие кафето някъде другаде и да стои далеч от Джитърс? Да го виждам в час ми беше достатъчно.

— Нищо — плъзнах ръцете му отново на мястото им върху дупето ми. Може би трябваше да дам малко време на мен и на Травис. Грег мислеше, че ще е добър за мен, а скъпият ми приятел никога не ме беше разочаровал. Наистина трябваше да му дам шанс.

Танцувахме така известно време, след което музиката се смени с нещо по-бързо. „Frankie Goes To Hollywood“ прозвуча в ушите ми карайки ме да се отпусна. Обърнах се, притиснах гръб в Травис и замахах ръце във въздуха, насилвайки се да изпълнявам командата на Франки. Ръцете му се плъзгаха по корема ми и ме придърпваха по-близо до твърдото му тяло.

Проблясъци светлина ме заслепиха, докато танцувахме. Пръстите на Травис се докоснаха в голото ми бедро, но всичко, за което можех да мисля, беше сънят с Купър и ръцете му по тялото ми.

Ръцете на Травис се придвижиха бавно нагоре по кръста ми и погалиха леко гърдата ми. Подскочих напред, сграбчих ръцете му и ги избутах надолу. Бях ли готова за това?

— Отпусни се — каза той, а горещият му дъх се плъзна по ухото ми.

Закисках се, когато повтори думата в синхрон с песента. Запя в ухото ми, докато бавно плъзна ръката си нагоре.

Отпусни се.

Засмях се отново при мисълта. Тялото ми започваше да става по-леко и... отпуснато. Или може би беше от студения чай. Каквато и да беше причината, най-накрая бях готова.

Тъкмо щях да поставя ръка върху неговата, когато усетих внезапен прилив на въздух и Травис вече го нямаше.

— Хей, човече! Какво, по дяволите?

Обърнах се. Червени, зелени и сини светлини танцуваха върху лицето на Купър, докато стоеше зад Травис с ръка на рамото му. Сапфирените му очи горяха, докато ме гледаше, а изваяната му челюст беше напрегната. Суровата мъжественост на Купър караше Травис да прилича на момченце, което си играеше на модно ревю. Очите ми изпиваха всеки сантиметър от тялото му сякаш беше вода, а аз бях изгубена в пустинята от месеци — тъмните му панталони, тесният му ханш и нагоре към черната тениска, която беше опъната от мускулите, докато държеше Травис.

Очите му се взираха в моите, докато проговори на Травис.

— Извинете, че прекъсвам срещата ви. — Той просъска думата. — Мислех, че ще искаш да знаеш, че ти вдигат колата.

— Няма начин. Наел съм я.

Закисках се. Травис не можеше наистина да е толкова тъп.

— Уверявам ви, господин Брендън, наета или не, издърпват я докато говорим.

— Мамка му! — Травис се втурна през дансинга и се отправи към изхода.

Ченето ми висна. Не можех да повярвам, че ме остави тук сама. Музиката се смени и засвири виолончело. Приятните звуци на „Sweet Dreams Are Made of This“ изпълниха клуба.

Очите ми се преместиха върху Купър, който изглеждаше прекалено самодоволен.

— Направи това нарочно — озъбих се аз.

— Нямам идея за какво говориш. Просто бях услужлив.

Очите ми се присвиха. Нямах да се хвана.

— Ти се обади да му вдигнат колата, нали?

— И защо бих направил нещо толкова детинско?

— Каза, че не искаш да излизам с Травис. Ето затова.

— Беше просто съвет. Мислиш твърде високо за себе си.

— Ами ти... ти...

— Не сте в състояние да се приберете сама вкъщи, госпожице Ашфорд. Елате с мен.

Ръката му хвана рамото ми и през тялото ми премина ток. Дъхът ми секна при моменталната реакция от допира му. Защо, защо не можех да се чувствам така с Травис?

— Мога да се обадя на такси — отскубнах се от хватката му. — Не съм глупава.

Обърнах се на пети твърде бързо. Жегата, думкащата музика и мигащите светлини ме бяха замаяли. Направих крачка напред и политнах.

Лицето ми.

Гърдите на Купър.

Опияняващите му, невероятни, мускулести гърди.

В момента, в който телата ни се докоснаха, загубих контрол. Пръстите ми зашариха по тялото му, проследявайки косъмчетата, които се показваха от горната част на разкопчаната му яка и нагоре към брадясалата му брадичка и устни. Тези перфектни устни. В момента, в който ги докоснах, те се разтвориха леко. Зачудих се какъв ли беше вкусът им. Облизах моите в отговор.

Вдигнах поглед, а пръстите ми се наслаждаваха от допира на грубата му брада. Той стоеше неподвижно и се взираше в мен, докато светлините се движеха по красивото му лице.

Ритъмът на музиката пулсираше в гърдите ми и аз започнах да се поклащам леко. Бавно той се задвижи с мен.

Определено бях оглупяла от алкохола, защото ако имах мозък, нямаше да се вкопча в професора си, невероятно красивия и сексапилен професор, както правех сега, и нямаше да притискам тяло в неговото и да го насърчавам да танцува.

Не можех да се спра. Бедрата ми се движеха с неговите. Притиснах ги силно към тялото му както бях направила и с Травис. Само че този път, когато ръцете му се плъзнаха по кръста ми, придръпвайки ме към него, тялото ми пламна.

Моментално ръцете ми зашариха по коремните му мускули. Простенах безмълвно, когато пръстите ми опипаха осемте мускулни плочки под ризата му. Когато увих ръце около врата му и се притиснах по-силно в него, простенах, усещайки как се втвърдява.

Изведнъж той свали ръцете ми, откъсвайки ги от врата си. Завъртя ме и притисна тялото си към гърба ми, триейки се възхитително в мен. Отметнах главата си назад върху рамото му и му се отдадох напълно.

Повдигнах ръце и потърсих врата му. Той наведе глава и потърка носа си по врата ми. Потръпнах от допира на горещия му език, когато се плъзна по шията ми, и изпъшках, когато ухапа леко ухото ми.

Прокарах пръсти през косата му. Беше толкова мека. Когато притиснах дупето си по-силно в него, той простена дрезгаво. Звукът ме накара да запулсирам. Исках повече. Нуждаех се от повече. Ако това беше просто сън, не исках никога да се събуждам.

Опитните му ръце зашариха по тялото ми, спряха под гърдите ми и аз се разтопих. Усещах допира му правилен. Тогава палците му се потъркаха в долната част на гърдите ми, галейки ме.

— Джаксън — простенах аз.

Той замръзна. Сърцето ми заби яростно и аз се зачудих къде бях сбъркала. Внимателно, той ме обърна към себе си. Лицето му беше безизразно, когато проговори.

— Нека ви закараме у дома, госпожице Ашфорд.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Купър спря мерцедеса си на алеята. Коледните лампички хвърляха мека светлина върху предния двор. Това беше едно от нещата, които харесвах най-много в къщата. Рейнбоу оставяше светлините през цялата година, защото Медоу обичаше Коледа. Тъй като беше още в Тибет, Рейнбоу се чувстваше по-близо до нея всеки път, когато погледнеше лампичките.

— Абсолютно същата е — промърмори Купър.

Очите ми се преместиха върху него. Не беше казал и дума, откакто ме изведе от клуба. Бях кълбо от емоции. Разкъсвах се дали да му тегля една или да го замоля да ме погледне. Държеше очите си върху пътя, ръцете му стискаха волана, а лицето му беше маска. Едва когато прекосихме моста, лицето му се изкриви сякаш от болка.

— Бил ли си тук преди?

— Живях в града, когато бях по-млад, преди да се преместя в Бостън.

Рейнбоу не ми го беше споменала. Зачудих се дали не познаваше Купър по-добре отколкото показваше. Трябваше да я попитам кога точно се беше преместила в града.

— О, семейството ти е тук?

— Семейството ми... — Той спря и преглътна измъчено. Лицето му се смекчи и в този момент приличаше на момче, толкова тъжно и невинно. Искях да го придърпам в обятията си и да утеша мъката в очите му. — Нека те приберем вътре.

На мига момчето беше изчезнало и професор Задник се беше завърнал. Образуваше ми главоболие.

Скачайки от колата, той стигна до моята страна и отвори вратата.

— Хайде.

— Мога да си вървя перфектно — озъбих се аз, игнорирайки протегнатата му ръка. За да му докажа противното, направих няколко крачки по чакълестия двор, токетата ми се заклатиха и моментално се плъснах по лице.

— Това определено не е най-добрата ми вечер. — Останах на земята. Ако не помръднеш, може би Купър щеше просто да си тръгне и да ми спести своето „Казах ти“.

— Добре ли си? — Той клекна до мен.

— Да — промърморих в пръста.

— Тогава защо не помръдваш?

— Ще е по-безопасно ако си остана тук.

— Не можеш да лежиш тук цяла вечер.

— Разбира се, че мога. Тръгвай си, не се притеснявай за мен.

Просто ще си лежа тук и ще се преструвам, че светът не съществува. Мога да си лежа тук цял ден, даже дори до края на семестъра. Може би Пени ще се смили над мен и ще ми донесе малко храна.

— Коя е Пени?

— Домашната кокошка на Рейнбоу.

Изненадана от смеха му погледнах нагоре. Мъжът в действителност се усмихваше и смееше. Лицето му беше поразително. Отново усетих онова привличане към него.

— Това изречение нямаше никакъв смисъл. Сигурна ли си, че живееш тук?

— Да — завъртях се по гръб и се повдигнах. — Рейнбоу е леля ми. Къщата е нейна и на Медоу — изпуснах една въздишка. Трябваше да вляза вътре. Държеше се твърде мило, а когато се държеше мило ставаше още по-привлекателен. И без това бях объркана, а той само влошаваше нещата. Ако не си тръгнеш скоро, щях да хлътна много сериозно по професора си по химия.

— Чакай, нека ти помогна.

— Не, мога...

Повдигна ме сякаш бях лека като перце и изведнъж бях на крака и се загледах в него. По лицето му танцуваха сенки. Маската я нямаше и в мен се вираха нежни сини очи, толкова прями и пронизващи. Сякаш можех да видя истинската му същност зад суровия екстериор, истинския Купър, който доброволно се беше заел да преподава математика на деца от гимназията и който държеше бебета в обятията си.

Погледът му се спусна върху устните ми. Сърцето ми заби лудо, когато повдигна ръката си и погали бузата ми със сърцераздирателна нежност. Ароматът му, допира му, очите му... Всичко беше истинският

Купър и аз хлътвах. Хлътвах от любов, хлътвах по него, хлътвах в привличането му.

— Никол — прошепна той.

Наклоних глава и зачаках, нуждаейки се от целувката му толкова много, че можех да го предвкуся.

Той сведе глава и се приближи към мен. Прокара пръст по долната ми устна, подръпвайки я. Затаих дъх.

— Не, не си ти. — Очите му станаха студени, когато се отдръпна. — Можете да престанете с представлението, госпожице Ашфорд.

Не можеше да бъде! Ти майтапиш ли се? Направи го отново!

— Мислиш, че си измислям това? Това... това... каквото и да е това помежду ни.

— Нека изясним нещо, госпожице Ашфорд. Между нас не се случва нищо и никога няма да се случи. Не излизам със студенти.

Изсумтях.

— Така ли? По някаква случайност разбрах, че не е така.

— Не слушай клюките.

— Какви клюки? Имам очи. — А и беше трудно всички да не забележат как Джиана и Фръцлата се лепяха за него. Въпреки че не бях сигурна, че Фръцлата му е студентка.

— Не всичко, което виждаш, е това, което си мислиш, че е.

— Да, ами за срещата ти в Джитърс? Изглеждаше наистина загрижена да се убеди, че те има изцяло за себе си.

— За какво гов...? О, за срещата ми... — Устните му потръпнаха.

— Не е смешно — сопнах се. — Жената ме нападна!

— Понякога прави така, когато мисли, че някой е хвърлил око на парите ми. Много защитнически настроена е в това отношение.

— Не ми пука за парите ти... нито за теб като се замисля.

Той се приведе към мен, а очите му горяха. Дъхът ми се учести.

— Играете много убедителен фарс, Никол Ашфорд. Ако Никол е истинското ти име.

Да нямаше някаква теория на конспирацията около името Никол или нещо подобно, която да се носеше наоколо? Фръцлата беше казала същото.

— Не се преструвам! И истинското ми име е Никол.

— Срамота е, че майка ти не вижда потенциала ти. Ако беше, нямаше да те накара да правиш нещо толкова подло като това.

Поех си въздух.

— Познаваш майка ми?

Откъде я познаваше? И как можеше да знае, че бях най-голямото ѝ разочарование?

— Мислех си, че я познавам. Приличаш изцяло на нея. — Очите му се смекчиха, когато се взря в лицето ми. След което поклати глава сякаш се опитваше да се убеди в нещо. — Но ти не си нея. И аз не я познавам. Не и вече.

— Виж, не знам за кой се мислиш, че да говориш така за майка ми. Почти не съм говорила с нея през последните две години и никога не е споменавала нищо за теб. Твърде е заета с кариерата си.

— Значи е изоставила и теб?

Силното плющене от дланта ми, която го беше зашлевила по бузата проехтя в тихата нощ.

Смаяна, аз застигнах с все още вдигната ръка.

Без да каже и дума повече, Купър се обърна, качи се в колата си, а гумите му изсвириха, когато тръгна от алеята.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бях зашлевила професор Купър.

По дяволите! Наистина го бях зашлевила.

Загледах се в червените светлини на колата му, докато не изчезнаха в тъмнината.

Това ли имаше предвид мадам Захра, когато ме беше предупредила за вихрушката? Ако не бях отишла в клуба, това никога нямаше да се случи. Сега, трябваше да измисля как да се отпиша от часа му, без да изгубя всичките си оценки. Нямаше начин да остана в класа му и в действителност да си мисля, че ще мина.

И този плъх, Травис! Как ме заряза там. Цялата нощ беше истинска катастрофа.

Е, честит шибан рожден ден!

Затътрих се в къщата, надявайки се, че Грег се е върнал и че неговата вечер е минала по-добре от моята.

Когато влязох, първото нещо, което чух беше силното му хъркане. Това трябваше да означава добри новини. Щеше да е буден и да ме чака ако нещата с майка му не бяха минали добре.

Егоистично се зачудих дали да не го събудя. Въздъгнах и реших да утеша мъката си с храна.

Нуждаех се от шоколад. Незабавно. И вино... много вино.

На път за кухнята, минах покрай стаята на Рейнбоу. Вратата й беше леко открената. Бях изненадана да чуя ужасения й глас. Винаги беше толкова спокойна.

— Получи снимката, нали? Сигурен ли си, че е тя? Да, той определено откачи. Видях го в Джитърс. Изглежда точно така, както го описа... Не, тя не знае... аз... това е лудост. Такива неща просто не са възможни... трябва да се върнеш вкъщи възможно най-скоро. Не знам дали ще мога да се справя с това сама... Да, изпекох го. Използвах всичко от рецептата, която ми изпрати на имейла.

Дори Рейнбоу не звучеше смислено. Знаеше нещо за Купър, но го криеше от мен. Но защо го правеше? Някак си беше свързано с

майка ми. Може би беше имала афера с Купър, когато е свирила в Бостън. Беше ми трудно да повярвам, че би направила такова нещо. Не само защото беше много по-възрастна от него, но и защото обичаше баща ми страшно много. И, най-важното, Купър не беше музикант.

Усмивайки се, поех надолу към кухнята. Не, Купър беше объркал майка ми с някой друг. Изобщо не приличах на майка си. Ако не друго, то приличах повече на баща си.

Забелязах чиния пълна с фъдж на плота.

Да! Ти си върхът, Рейнбоу!

Въпреки ограничените специалитети на къщата, Рейнбоу обожаваше сладкото и беше страхотна сладкарка. Налях си чаша вино, взех си няколко парчета от кекса и тръгнах към стаята си. Отхапах една хапка. Имаше странен горчив остатъчен вкус и определено нямаше никакъв шоколад. Не беше фъдж. Каквото и да беше, беше адски вкусно. Отхапах отново и отпих от виното. Комбинацията беше прелестна.

Свалих си роклята и облякох дрипавата си тениска. Погледнах към телефона си. Родителите ми бяха в Австрия тази седмица. Сигурно в момента репетираха. Нямаше да навреди, ако ги прослушах и може би попитах майка ми дали знаеше нещо за Купър.

Отворих телефона си. Пръстите ми натиснаха нервно бутоните.

Беше напълно възможно майка ми да е допуснала неволна грешка и да е имала афера с Купър, даже дори секс за една нощ. Това, което беше по-учудващо, беше, че Купър би излязъл с по-възрастна жена от него, като се имаше предвид последните му така наречени завоевания, Джиана и Фръцлата. Въпреки острите му думи, изглеждаше съкрушен, когато загатна, че майка ми беше изоставила и него.

— Заеби — хвърлих телефона си върху нощното шкафче и изгасих лампата. Беше твърде късно, за да се държа като откачалка. Просто исках нощта да свърши. Всичко винаги изглеждаше по-добре на сутринта.

Нали?

Дочу се почукване на прозореца. Или вратата. Беше твърде рано сутринта, а главата ми пулсираше. Или Пени кълвеше по прозореца,

или Грег чукаше на вратата. Който и да беше, щеше да получи голямо сгълчаване.

— Събуди се, Никол! Ще закъснееш за работа — Очите ми се отвориха рязко при звука на непознатия женски глас, който ми викаше от другата страна на вратата.

Главата ми запулсира по-силно и аз стиснах очи. Сигурно беше Рейнбоу, а огромният ми махмурлук си играеше номера с главата ми.

Пресегнах се към нощното шкафче, опипвайки за телефона си, за да видя колко е часът. Беше неделя и Лу ме беше освободил за деня. Не бързах за никъде, но знаех, че Грег ще иска да ми каже всичко, което се беше случило с майка му снощи.

Ръката ми попадна върху нещо голямо, кръгло и пластмасово.

Очите ми се отвориха. Върху нощното шкафче на мястото на телефона ми стоеше розов домашен телефон. Беше с кръгла шайба и цифри, също като този, който баба ми беше имала преди години. Това някаква шега ли беше? И къде беше телефонът ми? Вдигнах слушалката. Имаше сигнал.

Потърках замъглените си очи. Когато се фокусираха, забелязах нещо различно в стаята. Стените бяха окичени с плакати на Дюран Дюран и Кълчър Кълб.

Какво, по дяволите?

Скочих от леглото. Грег имаше нещо общо с това. Сигурна бях. Беше минало доста време откакто последно ми беше скроил някоя от всеизвестните си шеги.

— Грег! — извиках, изтичвайки до стаята му. Когато отворих вратата на спалнята му, беше пълна с кутии.

Потърках очите си отново. Грег наистина се беше постарал този път. Сигурно беше накарал Травис да му помогне да премести нещата си в някой гараж за съхранение.

Отправих се към кухнята, очаквайки Грег да изскочи отнякъде и да извика „Изненада!“

Вместо Грег, до печката стоеше дребничко момиче, поклащайки се на музиката, докато бъркаше яйца. На плота до нея имаше малко радио със стърчаща сива антена. Гласът на Карол Кинг се извиваше от тонколониите.

— Коя си ти?

— Ах! — тя подскочи и изпусна лъжицата. Кафявите ѝ очи се взряха в моите. Къси руси къдрици обрамчваха красивото ѝ сърцевидно лице. — Изплаши ме. Напомни ми да ти огранича алкохола. Когато казваш, че не държиш на пиене, явно наистина казваш истината.

— Коя си ти? И къде е Грег? — повторих, оглеждайки се около стаята. Дори кухнята беше украсена различно. Имаше огромна микровълнова със старомодно кръгло копче, вместо малката, която бяхме купили. Сивият хладилник беше сменен с жълт.

Колко му беше струвала тази шега? Да наеме актриса, която сигурно му е струвала доста соленичко. Беше добра. Гледаше ме така сякаш аз бях откачената.

— Какво ти става днес? Добре, ще играя. Аз съм Чарли. Съквартирантката, на която снощи каза, цитирам: „Обичам те повече от MTV, Чарли“.

Загледах се в нея, когато тя премигна, очаквайки отговора ми. Искях да се засмея и да я поздравя за доброто изпълнение. Вместо това, имах странното чувство, че казваше истината.

Чарли се обърна отново към печката.

— Спа цял ден. Съжалявам, че трябваше да те събудя, но обеща на Лу, че ще отвориш Маджик този следобед.

— Нямах ли предвид Джитърс?

Тя се засмя.

— Имаш сериозна нужда от кофеин. Чашата ти е на плота.

Отпивайки от кафето си, наблюдавах Чарли докато продължаваше да пее и се чудих колко дълго Грег щеше да продължаваше с фарса. Песента свърши и започнаха новините.

— И сега към новините от страната. Президент Рейгън повтори президентския си рекорд снощи по честотите на Кемп Дейвид...

Изплюх кафето си върху плота.

Президентът Рейгън?

Изтичах до радиото, повдигнах го и затърсих микрочип или USB устройство, което да възпроизвежда дигитален запис.

— Ъм, Никол, какво правиш? — Чарли ме погледна странно.

— Това новият дизайн на айпода ли е?

— Какво е айпод?

— Няма значение. Ще го потърся в Гугъл. Къде ми е лаптопа? — отидох до бюрото в ъгъла, където стоеше по принцип. Там имаше пишеща машина на мястото на лаптопа ми.

Зад мен Чарли се засмя.

— Толкова си забавна. Айпод, лаптоп, Гугъл. Откъде ги мислиш тези думи? Сега остава да ме попиташ къде ти е домахикито.

— Всички знаят какво е — замръзнах, когато огледах всичко наоколо — радиото, телефонът, пишещата машина.

— Коя дата сме?

— Неделя.

— Не, не деня, датата.

— Не знам. Кой ги следи тези неща? Има календар от едната страна на хладилника. Ти трябва да знаеш, нали ти го закачи — тя поклати глава.

Изтичах до хладилника и дръпнах календара.

— Не е възможно — отпуснах се на пода.

Там, черно на бяло с големи цифри бяха написани числата на годината.

1984.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.